

Univerzita Karlova v Praze

Filozofická fakulta
Ústav českých dějin

Bakalářská práce

Petr Kunert

Lední hokej v éře Protektorátu Čechy a Morava

Ice Hockey in the Protectorate of Bohemia and Moravia

Praha 2010

vedoucí práce: PhDr. Jan Randák, PhD.

Poděkování

Děkuji prof. PhDr. Janu Kuklíkovi, CSc., který mě přivedl k tématu bakalářské práce a vedl mě po většinu doby práce, dále děkuji PhDr. Janu Gebhartovi, CSc. a PhDr. Janu Randákovi, PhD. za cenné připomínky.

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů.

V Praze dne 13. 1. 2010

Petr Kunert

Anotace

Práce se zabývá ledním hokejem v období Protektorátu Čechy a Morava. Popisuje roli sportu za nacistické okupace a zpracovává lední hokej po sportovní i společenské stránce. Nabízí také stručné životopisy nejvýznamnějších hráčů této éry. Práce je příspěvkem k dějinám jednoho z nejpulárnějších českých sportů.

Klíčová slova: lední hokej
                              Protektorát Čechy a Morava
                              sport

This thesis deals with ice hockey in the era of the Protectorate of Bohemia and Moravia. It describes the role of sport during the Nazi occupation while approaching ice hockey from both sport and social point of view. Further to this, brief biographies of the most considerable players of the period concerned are provided. This thesis aspires to be a small contribution to the history of one of the most popular Czech sports.

Keywords: ice hockey
                              Protectorate of Bohemia and Moravia
                              sport

Obsah

Úvod	7
1. Počátky ledního hokeje v Čechách a jeho postavení ve třicátých letech 20. století	10
2. Sport v Protektorátu Čechy a Morava	15
2.1 Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě	17
3. Hokejový život v Protektorátu Čechy a Morava	19
3.1 Soutěžní zápasy	23
3.2 Mezinárodní styky	27
4. Medailonky hráčů	36
4.1 Josef Maleček	36
4.2 Bohumil Modrý	37
4.3 Stanislav Konopásek	40
4.4 Vladimír Zábrodský	42
Závěr	46
Seznam použitých pramenů a literatury	48
Příloha	50

Seznam zkratek

BZK	Bruslařský závodní klub
ČLTK	Český Lawn Tennis Klub
ČSTV	Československý svaz tělesné výchovy
Ga-Pa	Garmisch–Partenkirchen
LIHG	Ligue Internationale de Hockey sur Glace
LTC	Lawn Tennis Cercle
NHL	National Hockey League
NSRL	Nationalsozialistischer Reichsbund für Leibesübungen
NSTG	Nationalsozialistische Turngemeinde

Úvod

Lední hokej patří v České republice společně s fotbalem k nejpobulárnějším sportům. Několikrát v průběhu 20. století jeho společenský význam přesáhl úzkou sportovní oblast. Jedním z takových případů byla i doba nacistické okupace. Kolektivní sporty totiž výrazně přispívají k posílení národní identity. Vítězství v důležitém mezinárodním zápase dokáže lidi semknout. V kritickém období okupace a nesamostatnosti má sevřené národní společenství vymezující se vůči okupantovi velký význam.

Ve své práci jsem se zabýval ledním hokejem v období Protektorátu Čechy a Morava po sportovní i společenské stránce. Věnoval jsem se přitom českému lednímu hokeji. Tím mám na mysli hokej, který provozovali čeští hráči a české kluby.

Práci jsem rozdělil do čtyř kapitol, které se v případě potřeby dělí na podkapitoly. V úvodní první kapitole „Počátky ledního hokeje v Čechách a jeho postavení ve třicátých letech 20. století“ jsem načrtl vývoj ledního hokeje od doby, kdy tento sport přišel do českých zemí, až do nacistické okupace 15. března 1939. Důraz jsem kladl na třicátá léta 20. století, protože tato éra významně ovlivnila další hokejové dění v Čechách a na Moravě. V druhé kapitole „Sport v Protektorátu Čechy a Morava“ se dotýkám obecné role sportu v protektorátu a jeho organizace. Třetí kapitolu jsem nazval „Hokejový život v Protektorátu Čechy a Morava“. Řeším v ní otázky týkající se hokejové každodennosti. V této kapitole se také věnuji dvěma relativně samostatným problematikám. Tou první je organizace a průběh soutěžních zápasů, tedy zejména ligové soutěže. Druhou oblastí jsou potom mezinárodní styky. Tato kapitola není dovedena až do konce protektorátu. O poslední hokejové sezoně 1944 – 1945 je k totiž k dispozici pouze minimum pramenů, z kterých bych mohl čerpat. V poslední čtvrté kapitole „Medailonky hráčů“ jsem popsal životní osudy čtyř významných hráčů protektorátní doby. Jedná se o Josefa Malečka, který měl vrchol kariéry v době protektorátu již za sebou, přesto však šlo o výjimečnou osobnost, jejíž popularita byla mezi českým obyvatelstvem obrovská. Další z popisovaných hokejistů, Bohumil Modrý, patřil přes své mládí k oporám hokejové reprezentace již před okupací. Během ní si své výsadní postavení udržel a po druhé světové válce se stal již jako starší a zkušený hráč jedním z pilířů československých hokejových úspěchů druhé poloviny čtyřicátých let. Abych medailony doplnil o příslušníka generace, který za protektorátu teprve začínal s vrcholným sportem, vybral jsem pro medailonek jako třetího hokejistu Stanislava Konopásku, který měsíc po nacistické okupaci oslavil šestnácté narozeniny. Čtvrtý medailonek jsem věnoval Konopáskovu generačnímu druhovi a spoluhráči Vladimíru Zábrodskému, rozporuplné a problematické postavě české

sportovní historie, zároveň ale dost možná nejlepšímu českému hokejistovi 20. století. V příloze jsem pak zpracoval statistiky všech ligových utkání odehraných v Protektorátu Čechy a Morava. U každého utkání je tedy možné nalézt konečný výsledek, dílčí výsledky po třetinách, datum zápasu, počet diváků, rozhodčí a střelce gólů.

Pramenným zdrojem mi byly fondy tří archivů. V Národním archivu (NA) to byl fond Úřadu říšského protektora, konkrétně karton číslo 329 obsahující spisy týkající se československého sportu a tělovýchovy, tělovýchovných jednot a sportovních klubů. V Národním archivu jsem také doplňkově pracoval s fondem Kuratoria pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě a také s fondem Českého svazu ledního hokeje. V tomto fondu se však mnoho dokumentů vztahujících se k době protektorátu nenachází. Druhým archivem, kterého jsem pro studium využil, byl Archiv Oddělení dějin tělesné výchovy a sportu Historického muzea Národního muzea (Archiv ODTVS-NM) a tamní fond Lední hokej. Tento fond obsahuje dokumenty z různých časových období a mnohé z nich se přímo týkají Protektorátu Čechy a Morava. Archiv bezpečnostních složek (ABS) pak byl třetím archivem, jehož fondů jsem využil. Zde mě zajímal především vyšetřovací spis státního soudu Praha kauzy Modrý a spol.

Neopominutelnou pramennou základnou k tématu ledního hokeje byl dobový tisk. Nejvíce jsem využíval nákladem největší listy České slovo (a s ním spojené Večerní České slovo a A-Zet) a Národní politiku, doplňkově také deníky Národní práce a Lidové noviny. Z tisku jsem mimo jiné také čerpal statistické údaje ligových zápasů, což bylo časově značně náročné. Umístil jsem je do přílohy. Tato data se však v některých případech lišila. U počtu diváků to není až tak překvapivé, tehdy se jednalo víceméně o pouhé odhady, čísla jsou také vždy zaokrouhlena na celé stovky. V několika případech se však lišil údaj i u střelců branek. Pokud nastala tato situace, uvedl jsem odlišný údaj v závorce.

Ve své práci jsem pracoval také s literaturou memoárového charakteru. O vývoji ledního hokeje v první polovině 20. století jsem mohl čerpat informace z pamětí sportovního redaktora Josefa Laufera *Hokej můj osud*¹. Tyto paměti se však nevěnují období Protektorátu Čechy a Morava, kdy Laufer nemohl vykonávat svou profesi redaktora. Paměti Josefa Malečka vyšly ve Spojených státech amerických pod názvem *Pepa Maleček vypravuje*². Dalším hokejistou, jehož vzpomínky mají knižní podobu, je Stanislav Konopásek. Kniha nese název *Stanislav Konopásek. Hráč, který přežil*³. Paměti Malečka i Konopáska však obsahují

---

¹ LAUFER Josef, *Hokej můj osud*, Praha 1960

² TUMA Milo R., *Pepa Maleček vypravuje*, USA, bez místa vydání 1970

³ LUKŠŮ David - PALÁN Aleš, *Stanislav Konopásek. Hráč, který přežil*, Praha 2007

faktografické nepřesnosti a nelze jim tak v některých případech zcela důvěřovat. Jsou ovšem cenným zdrojem pro poznání hokejového života protektorátní doby.

Literatury k danému tématu není mnoho. Čistě ledním hokejem za protektorátu se nezabývá žádná monografie. To však neznamená, že o tomto období není ve sportovní literatuře zmínka. V publikacích, které se věnují historii českého ledního hokeje, lze nalézt kapitoly pojednávající o hokeji protektorátních časů. Tato doba však rozhodně není těžištěm takových knih. Navíc tato literatura, která vyšla před rokem 1989, je silně politicky ovlivněna. Hokejisté odsouzení v roce 1950 a ti, kteří po únoru 1948 emigrovali, jsou v ní zmíněni pouze okrajově nebo v těchto publikacích zcela chybí. Příkladem této literatury je *Kniha o československém hokeji*⁴ a *Zlatá kniha hokeje. Z dějin československého hokeje*⁵. Existují však i novější publikace, které zmíněnou vadou netrpí. Z nich jsem používal zejména *Kroniku českého hokeje 1894-2000*⁶ a publikaci, která vyšla ke stoletému výročí založení Českého svazu ledního hokeje *100 let českého hokeje*⁷. Vybranými otázkami historie českého ledního hokeje se zabýval Jiří Macků v knihách *Zapřené generace. Obětovaní šampióni*⁸ a *Kauza Zábrodský. Na oltáři komunismu*⁹. Čerpal jsem také z literatury věnující se obecným dějinám Protektorátu Čechy a Morava. Jde zejména o práce Jana Gebharta a Jana Kuklíka *Dramatické i všední dny protektorátu*¹⁰ a *Velké dějiny zemí Koruny české XV. svazky A*¹¹ a *B*¹².

---

⁴ SÁBL Václav – SIGMUND Stanislav – GUT Karel, *Kniha o československém hokeji*, Praha 1969

⁵ GUT Karel – VLK Gustav, *Zlatá kniha hokeje. Z dějin československého hokeje*, Praha 1978

⁶ JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894 – 2000*, Praha 2001

⁷ GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008

⁸ MACKŮ Jiří, *Zapřené generace. Obětovaní šampióni*, Praha 2004

⁹ MACKŮ Jiří, *Kauza Zábrodský. Na oltáři komunismu*, Praha 2004

¹⁰ GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Dramatické i všední dny protektorátu*, Praha 1996

¹¹ GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.a*, Praha – Litomyšl 2006

¹² GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.b*, Praha – Litomyšl 2007

1. Počátky ledního hokeje v Čechách a jeho postavení ve třicátých letech 20. století

Lední hokej, či lépe řečeno jeho předchůdce, se v Čechách objevil na sklonku 19. století. Nehrálo se ještě s pukem, nýbrž s míčkem. Jako hokejky sloužily různé zahnuté hole a ustálený nebyl ani počet hráčů. Pravidla umožňovala týmy čítající od tří do jedenácti sportovců. Toto číslo zjevně odkazuje na fotbalovou jedenáctku. Ke kopané měl hokej ve svých začátcích blízko i v tom, že se hrálo na auty a rohy. O výsledku nerozhodoval jen počet vstřelených branek, ale i počet vybojovaných rohů. Hrálo se totiž na body, přičemž za gól se započítával jeden bod a za roh půl bodu.

Hokej se v Čechách brzy uchytil. Svou roli tu sehrála i bohatá bruslařská tradice, která se někdy datuje až do dob Jiřího z Poděbrad¹³. Brzy hokej pravidelně provozovalo několik sportovních klubů, jako příklad mohu uvést pražský Bruslařský závodní klub (BZK) nebo slavnou Slavii Praha. Tyto dva týmy také sehrály 6. ledna 1901 první zaznamenané hokejové utkání, fotbalisté Slavie v něm zvítězili 11:4. Za dva týdny od tohoto duelu se uskutečnilo i mistrovství zemí Koruny české, kterého se ale účastnily pouze Slavie a BZK, oba zastoupené dvěma týmy. Vítězství slavil první tým Slavie. Následující zimu už hokej provozovaly i další kluby, např. I. ČLTK (Český Lawn Tennis Klub) Praha, Veslařský klub Slavia, Klub cyklistů Čechie nebo Klub veslařů Praha.

Od roku 1907 se jednalo o založení českého hokejového svazu. První pokus, u kterého stál všestranný sportovec a pozdější významný sportovní funkcionář Josef Gruss, se kvůli osobním sporům nezdařil. Ve stejné době se také uvažovalo o vytvoření nějakého mezinárodního ústředí ledního hokeje po vzoru mezinárodní fotbalové federace. Zahajovací kongres této organizace svolal francouzský sportovní novinář Louis Magnus do Paříže ve dnech 15. a 16. května 1908. Schůze se účastnili zástupci Francie, Belgie, Švýcarska a Velké Británie. Tito delegáti rozhodli o založení Mezinárodní ligy ledního hokeje (Ligue Internationale de Hockey sur Glace – LIHG), jejím předsedou se stal svolavatel Magnus. Následně se do nově vzniklé organizace měly přihlašovat jednotlivé národní hokejové svazy. Česká přihláška dorazila za francouzskou jako druhá v listopadu 1908 zásluhou Emila Procházky. Ten přihlásil Český svaz hockeyový do LIHG ještě předtím, než se na jeho popud sešel přípravný výbor, který měl vypracovat stanovy chystaného svazu. Čechy se tedy jako člen LIHG uvádějí od 15. listopadu 1908, ačkoli úředně vznikl Český svaz hockeyový až 19. listopadu.

---

¹³ GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008, s. 8

Významnou skutečnost pro české země představoval fakt, že členy LIHG nemusely být pouze samostatné státy. Zemský a nikoli státní princip totiž znamenal podobně jako v olympijském výboru právo na samostatnou reprezentaci. Habsburská monarchie nesla takového samostatné české vystupování nelibě. U Mezinárodní fotbalové federace dokonce na kongresu ve Vídni prosadila vyškrtnutí českého fotbalového svazu. U ledního hokeje však slavila úspěch česká diplomacie a samostatná reprezentace tak mohla posilovat české národní sebevědomí.

Čechy tedy byly členem LIHG i navzdory faktu, že tato organizace zastřešovala svazy ledního hokeje. V tuto dobu se však v Čechách klasický lední hokej s pukem nehrál, stále se tu provozoval tzv. bandy hokej s míčkem. S ledním hokejem v dnešním slova smyslu¹⁴ se čeští sportovci podrobně seznámili na svém výjezdu do francouzského Chamonix, kde se na počátku roku 1909 konal mezinárodní hokejový turnaj. Na tomto turnaji bylo pro sedm českých reprezentantů, rekrutujících se až na jednu výjimku z fotbalové Slavie Praha, prakticky všechno nové. Puk viděli poprvé ve vlaku, kde jim ho předvedl přistoupivší belgický brankář. Měl s sebou i brankářskou výstroj, ze které byl český gólman Josef Gruss u vytržení. Jemu totiž sloužila jako „chránič“ pouze šála omotaná kolem nohy. Až v místě konání turnaje si česká výprava koupila hole na lední hokej, které se od holí pro bandy hokej lišily. Velkým překvapením byly i mantinely, což znamenalo hru bez autů. Nezvykle rovněž působila hra za brankou. Především ale byla technika hry s pukem zcela jiná než při hře s míčkem. Není tedy divu, že Češi odešli ze všech čtyřech odehraných zápasů poražení¹⁵. Po návratu z tohoto turnaje se hra s pukem začala rozšiřovat, až původní variantu s míčkem vytlačila z centra pozornosti na její okraj. Klasickému lednímu hokeji s pukem se kvůli jeho původu často říkalo kanada.

Popularita tohoto sportu neustále stoupala. Velkou roli v tom sehrálo nadšení legendárního sportovního (a zvláště hokejového a fotbalového) redaktora Josefa Laufera. Porážky z prvních mezinárodních zápasů byly rychle zapomenuty. Češi se už v roce 1911¹⁶ stali mistry Evropy v ledním hokeji. O tomto triumfu již podával zprávy redaktor Laufer. Do roku 1930 pak přibýlo dalších 5 titulů mistra starého kontinentu. Čeští a později českoslovenští hokejisté tak zaujali v evropském ledním hokeji vedoucí postavení. Navzdory nepříznivým klimatickým podmínkám a neustálým problémům s ledovou plochou, bez které

---

¹⁴ Ačkoli mluvím o ledním hokeji v dnešním slova smyslu, prošla pravidla tohoto sportu za sto let poměrně dramatickým vývojem. V roce 1909 například hrálo lední hokej sedm hráčů. Ke snížení počtu hokejistů na dnešních šest došlo v roce 1920. Rozdílů však bylo mnohem víc.

¹⁵ Čechy – Francie 1:8, Čechy – Švýcarsko 2:8, Čechy – Velká Británie 0:11, Čechy – Belgie 1:4

¹⁶ Jednalo se o druhé mistrovství Evropy pořádané v Berlíně. Historicky prvního evropského šampionátu ve Francii 1910 se česká reprezentace neúčastnila.

se pochopitelně lední hokej neobejde. Švýcarsko mohlo spoléhat na svou nadmořskou výšku, skandinávské země zase na příznivější zeměpisnou šířku a v dalších zemích existovaly otevřené i zastřešené zimní stadiony. Všechny jmenované podmínky dávaly hokejistům v těchto státech možnost tréninku bez ohledu na rozměry počasí. Československo se nemohlo spolehnout na nadmořskou výšku, nebereme-li v potaz Vysoké Tatry, které však byly příliš daleko od českého hokejového centra. Poloha ve střední Evropě také nezajišťovala pravidelné dlouhotrvající mrazy a o umělé kluziště hokejisté marně žádali celá léta. O to cennější a také překvapivější byla výborná výkonnost českých hokejistů.

Impulzem pro další rozvoj ledního hokeje v Čechách se stala výstavba zimního stadionu s umělým kluzištěm na ostrově Štvanice. Stadion se nerodil lehce. O jeho výstavbě rozhodla pražská městská rada v únoru 1929. Při vidině umělého ledu klub LTC (Lawn Tennis Cercle) Praha angažoval prvního Kanadana. Zubní lékař Blake Watson s týmem strávil sice pouhé dva měsíce, ale přesto byl jeho přínos českému hokeji nemalý. Přinesl nové přístupy do tréninku a jako hráč byl nedostižný. Pomohl také LTC k zisku Spenglerova poháru 1930.

Již od počátku se však vedly spory o financování nového sportoviště. Zvažovalo se, zda bude vůbec stadion výnosný. Původní termín dokončení stadionu, konec roku 1930, se nepodařilo dodržet. Na 17. leden 1931 přitom však již bylo naplánované slavnostní otevření, při kterém se měl utkat LTC Praha s kanadskou Manitobou. Slavnost se tak odehrála na teprve rozestavěném stadionu. Přesto vešel zápas do hokejové historie. Byl to totiž první start kanadského hokejového mužstva v Čechách. Nejednalo se ovšem o nejlepší kanadský tým, i když byl vybrán, aby svou zemi reprezentoval na následujícím mistrovství světa v polské Krynici. Přesto šlo o mimořádný zážitek a pražskému mužstvu se věštila vysoká porážka. Manitoba předtím porazila v Berlíně výběr Evropy 4:0 a například předzápasové prognózy zmíněného Watsona, který hájil barvy kanadského mužstva, hovořily o výhře o šest až deset gólů. Poměrně těsný výsledek 2:0 pro Manitobu tak byl velkým překvapením. Následující den se na Štvanici představili Kanadané podruhé, tentokrát proti československé reprezentaci. Remíza 0:0 tu byla přímo senzací. Také toto utkání bylo provázeno historickým zápisem. Poprvé ho totiž přímo přenášel rozhlas. Za mikrofonem stál samozřejmě reportér Josef Laufer. Sám na tento přenos z nedostavěného štvanického stadionu vzpomínal: *„Na Štvanici bylo mikrofonu a mně vyhrazeno místo na římse ještě nedostavěné budovy za východní brankou. Měl jsem před sebou užší stranu kluziště, takže pohled na kluziště byl zkreslen. Byla tu šeredná zima, foukalo ze všech stran, jedině snad zdola nikoliv. (...) Že se rozhlasové vysílání tohoto zápasu všem posluchačům líbilo, na tom měl hlavní podíl prudký spád boje,*

znameníta kulisa, jíž byli jak hráči se svými spontánními projevy na hřišti, tak i všechen hluk a všechny zvuky provázející hru, jako řezání bruslí do ledu, třeskot holí, dunivé rány touše do hrazení a znameníta nálada obecnstva; to vše skýtalo neobyčejně plastický obraz událostí.“¹⁷. Jak je vidět, první přímý přenos hokejového utkání se povedl, i přes provizorní stanoviště komentátora trpícího zimou. Rozhlasové přenosy poté výrazně přispívaly k růstu popularity relativně nového a ne ještě zcela zakořeněného sportu.

Pro rok 1932 se měl stát štvanický stadion dějištěm mistrovství Evropy. Ale stále zpožděná výstavba neumožnila šampionát pořádat a Československo se ho muselo vzdát, nakonec proběhl v Berlíně. K druhému, tentokrát úplnému, slavnostnímu otevření zimního stadionu došlo 6. listopadu 1932. Hned následující rok se Praha dočkala i svého prvního světového šampionátu. Domácí reprezentace tu obsadila 3. místo a získala i titul mistra Evropy. Titul mistra světa si z pražského turnaje poprvé neodnesla Kanada, ale její přemožitelé – hokejisté USA. Tato akce vyvolala další růst československého hokeje. Oproti roku 1931 se do podzimu 1933 více než zdvojnásobil počet klubů na 146¹⁸.

Až do zimy 1936 – 1937 v Československu neexistovala pravidelná ligová soutěž. Týmy hrály v jednotlivých župách s následujícím postupem do dalších bojů. V sezoně 1936 – 1937 se však konečně zrodila celostátní liga. Jejích osm účastníků vzešlo z kvalifikační soutěže, hrálo se jednokolově každý s každým. První ligový zápas sehrála pražská Sparta ve Vítkovicích dne 3. ledna 1937 s poněkud překvapivým výsledkem 1:1. V této době už českým kluzištím panoval pražský LTC. Žádný český tým ho dosud nedokázal nejen porazit, ale ani s ním remizovat. O senzaci se tak postarala Sparta, která s LTC uhrála nerozhodný výsledek 0:0. Vzhledem ke skutečnosti, že štvanický stadion byl stále jediný s umělým ledem, neměla liga na různých ustláno. Pouze v Praze se totiž mohlo hrát bez ohledu na počasí. Hned další ročník tak nebyl kvůli oblevě dohrán. To ovlivnilo i ročník 1938 – 1939, kdy se mělo hrát pouze v župách a republikový vítěz by vzešel z turnaje župních vítězů. Také ten se však nedohrál a titul byl přiřčen vítězi I. středočeské třídy – LTC Praha¹⁹.

V únoru 1938 se na Štvanici konalo další mistrovství světa. Stadion se při této příležitosti zrekonstruoval, přibyla jedna nová tribuna a došlo k zastřešení stávajících. Tento šampionát díky rozšíření rozhlasových přijímačů a živým reportážím už prožívala celá republika. Hokej během třicátých let zaznamenával růst popularity a po tomto turnaji se

---

¹⁷ LAUFER Josef, *Hokej můj osud*, Praha 1960, s. 69 - 70

¹⁸ GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008, s. 57

¹⁹ JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894 – 2000*, Praha 2001, s. 104

definitivně stal druhým národním sportem²⁰. V boji o třetí místo se československá reprezentace střetla s německou. Tento zápas trochu překročil hranice sportu. Výhrůžky na adresu Československa ze strany Adolfa Hitlera se stupňovaly, což samozřejmě ovlivnilo hráče a jejich nasazení. Po vítězství 3:0 výkon svých svěřenců komentoval trenér Mike Buckna slovy: „*Mám partu správných chlapů, kteří se dovedou bít za svou zem, a jsem na ni hrdý.*“²¹

Neměl to být poslední případ, kdy se do sportu promítla politická situace. Radost z hokejového vítězství nad Německem a obsazení třetího místa na domácím světovém šampionátu v roce 1938 brzy vystřídalo zklamání a bolest z tragické prohry politické. Mnichovská konference a její výsledky se projeví i v ledním hokeji. Připojením území k nacistickému Německu přišel zastřešující orgán ledního hokeje v Československu, Československá liga ledního hokeje, o jednoho svého člena – Německý hokejový svaz. Znamenalo to ztrátu 47 klubů, 1005 hráčů a 169 dorostenců²². Na odtrženém území však hrály i české kluby. Číselné vyjádření této ztráty je následující: 32 klubů, 516 hráčů a 152 dorostenců²³. Vzhledem k dalšímu politickému dění ale získala liga i jednoho nového člena. Byl jím Slovenský svaz hockeyový, který však po vzniku Slovenského státu československé hokejové ústředí opustil. Vrcholným orgánem se tak opět stal samotný Český svaz ledního hockeye.

Ještě před nacistickou okupací si československý hokej připsal větší úspěch. V únoru 1939 se v norském Trondheimu konaly VI. akademické zimní světové hry. Českoslovenští studenti na nich pod hlavičkou Česko-Slovenska vybojovali v ledním hokeji světové prvenství. 15. března 1939 však došlo k německé okupaci. Sportovní diváci si mohli druhý den v tisku přečíst pouze lakonickou zprávu: „*Sezona na ledě již skončila. Na pátek a sobotu byly chystány závěrečné krasobruslařské a hockeyové podniky. Ale mimořádné poměry způsobily, že byly odvolány a tak letošní sezona již skončila. Poslední zápas a poslední krasobruslařské exhibice jsme tedy již viděli, aniž jsme o tom věděli.*“²⁴

---

²⁰ JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894 – 2000*, Praha 2001, s. 100

²¹ tamtéž

²² Výroční zpráva sezony 1938/1939, Archiv ODTVS-NM, f. Lední hokej, ka 1

²³ tamtéž

²⁴ České slovo 16.3. 1939, ročník 31, číslo 65, strana 8

2. Sport v Protektorátu Čechy a Morava

Sport se ve dvacátém století stal významným společenským fenoménem. Značné množství lidí začalo aktivně sportovat a další velká skupina se stala vděčnými sportovními diváky. Po patnáctém březnu 1939 neušel ani sport pozornosti okupantů. Německé úřady si velice rychle po vzniku protektorátu zmapovaly situaci v českém sportu. Organizovanou sportovní činnost v Československu provozovaly před okupací tělocvičné a sportovní spolky. Existovaly mezi nimi rozdíly. Pro okupační moc byla zásadní ta skutečnost, že tělocvičné spolky nebyly na rozdíl od čistě sportovních spolků apolitické. Naopak jim bylo vlastní hájení národně politických zájmů. Tím pochopitelně představovaly pro okupační správu určité nebezpečí. Jak se navíc později ukázalo, bylo toto nebezpečí velice reálné. Z řad činovníků a členů České obce sokolské se rekrutovalo mnoho odbojářů i celých odbojových skupin. Z tohoto důvodu byla činnost Sokola nejprve pozastavena a když Němcům nepřátelská činnost pokračovala, došlo v říjnu 1941 k rozpuštění této organizace²⁵. O měsíc později potkal stejný osud i tělocvičný spolek Orel. Jediným významným nerozpuštěným tělocvičným spolkem zůstal Svaz dělnických tělocvičných jednot. Členové rozpuštěných spolků poté často přecházeli do jiných sportovních organizací.

Sportovních spolků se naopak nacistické zákazy netýkaly. Sportovní činnost byla totiž brána jako přípustný a potřebný ventil české národní hrdosti. Nadto měl sport sehrát i důležitou roli v nacistické okupační politice. Mohl totiž sloužit jako jeden z nástrojů tzv. odpolitizování českého národa. Správným využitím sportu byli Němci schopni odvést českou pozornost od politických záležitostí. V tomto smyslu se také vyjádřil zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich v říjnu 1941²⁶, tedy krátce po svém nástupu do úřadu. Existence sportovních klubů byla přímo v zájmu Třetí říše a o jejich zákazu se proto ani neuvažovalo. Tuto roli si sport udržel po celou dobu trvání protektorátu. Heydrich svou tezi o významu sportu pronesl na neveřejné poradě. Ovšem explicitně to veřejně vyjádřil například novinář Zdeněk Šafránek, který zároveň porovnal tehdejší situaci s první světovou válkou: *„Sport a válka. Jak vyhlížel sport před čtvrt stoletím, či snad ještě o rok dříve? Tehdy řada klubů vzdala se úplně své činnosti a na sklonku války hrálo se pověstné „mistrovství čtyř“ v kopané, jehož se zúčastnily kluby Slavie, Sparta, Viktorie Žižkov a DFC. Kdežto dnes? Naše nejvyšší fotbalová soutěž národní liga má nejen zcela regulérní průběh, ale byla ještě rozšířena o další dva účastníky na 14 klubů. Také v nižších třídách hrají se mistrovské soutěže bez závady. Sportovcům vycházejí úřady i zaměstnavatelé zcela vstříc, i když je to nejednou spojeno*

²⁵ Blíže viz např. UHLÍŘ Jan B – WAIC Marek, *Sokol proti totalitě 1938 – 1952*, Praha 2001

²⁶ GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Dramatické i všední dny protektorátu*, Praha 1996, s. 216

s potížemi. Hráčských potřeb není nadbytek, ale postačí k provozu. A to vše se děje v rámci totálního nasazení a v dobách, kdy Říše Adolfa Hitlera nasazuje všechny síly, aby zdolala nepřítele hrozícího zničit Novou Evropu. Návštěvy sportovních podniků doznaly nebývalé výše, obecnstvu dostává se zábavy a oddechu po práci a místo všelijakých zbytečných, ba škodlivých debat, hovoří se o chancích toho či onoho klubu v mistrovství, o slabém nebo dobrém výkonu hráčů, o jejich přestupech, zkrátka o věcech, které vedou k rozptýlení a přivádějí nás na jiné myšlenky. Dbá se, aby vrstvám co nejširším se dostalo osvěžení po práci, ale aby mládeži byla dána možnost k tělesnému zdokonalování. A na tělesné a duševní zdatnosti mládeže spočívá budoucnost každého národa! Tedy i českého v rámci Velkoněmecké říše.“²⁷

Do vlastní organizace českého sportu nacisté příliš nezasahovali. Rozbít fungující soustavu která je příliš neohrožovala, by ani nebylo praktické. Dále tedy fungovaly jednotlivé sportovní svazy pečující o konkrétní sportovní odvětví. Péči o sport a jeho podporu měla na starosti protektorátní vláda. O kontrolní činnost se však starala okupační správa. Při Úřadu říšského protektora vznikl sportovní referát jako činná pobočka Říšského sportovního úřadu. Vydával startovní povolení, vykonával dohled nad českými sportovními kluby a další činnosti, které měl v pravomoci Říšský sportovní úřad.

Sport se v protektorátu zdatně rozvíjel. Představoval jednu z mála možností uvolnění a zábavy. Vrcholné závody a zápasy v nejpopulárnějších sportech fotbalu a ledním hokeji se těšily velké přízni obecnstva. Češi, kteří přišli politickým omezováním o část veřejného života, si tuto skutečnost vynahrazovali mimo jiné účastí ve sportovních klubech, protože sdružování se ve sportovních klubech bylo jednou z mála povolených veřejných aktivit. V případě ledního hokeje došlo k nárůstu z 251 klubů v roce 1939 na 874 v roce 1945²⁸.

Činnost sportovních spolků se samozřejmě také musela řídit obecnými předpisy platnými v protektorátu. Tyto předpisy však jejich sportovní aktivity výrazným způsobem neomezovaly²⁹. První výrazný zásah okupantů do sportovní činnosti přišel po příjezdu nového zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha do Prahy a po vyhlášení civilního výjimečného stavu. V souboru opatření spojených s tímto stavem byl i zákaz českých

---

²⁷ Večerní české slovo 16.11.1943, ročník 25, číslo 269, strana 4

²⁸ GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008, s. 70

²⁹ Pokud nějaký předpis znemožňoval konání nějaké sportovní akce, bylo možné vyjednat výjimku. Správce Zimního stadionu Vladimír Říha tak musel například žádat o povolení k osvětlení kluziště, kterému bránil předpis o zatemnění. Pokud by se tento předpis uplatnil i na Zimní stadion, mohly by se na něm sportovní akce kvůli nedostatečnému dennímu světlu pořádat pouze v nevhodných časech. Povolení však bylo bez problémů uděleno za předpokladu, že v případě poplachu světla na stadionu okamžitě zhasnou.

sportovních akcí. Stanné právo sice trvalo od 28. září 1941 do 20. ledna 1942, avšak zákaz sportovních akcí byl zrušen mnohem dříve, již v průběhu října 1941.

Na sklonku roku 1942 docházelo v druhé světové válce k obratu. Dosud útočící Německo vyčerpalo svou ofenzivní kapacitu. Od kapitulace německé šesté armády u Stalingradu se fronta počala pomalu přibližovat k srdci Německa. V červnu 1944 došlo v Normandii k otevření západní fronty a v témže měsíci zahájila sovětská Rudá armáda velkou letní ofenzivu v Bělorusku. Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler reagoval na nastalou situaci výnosem o totálním válečném nasazení ze dne 25. července 1944. Všechny síly měly být plně využity pro potřeby totální války. Tento výnos se týkal také Protektorátu Čechy a Morava a s navazujícími výnosy Německého státního ministra pro Čechy a Moravu Karla Hermanna Franka a nařízeními protektorátní vlády postihl i sportovní dění. Spolkový sport byl možný pouze v neděli a o svátcích a ve všední den pouze od 18 hodin³⁰. Totální válečné nasazení a další související předpisy a omezení způsobily, že se v sezoně 1944 – 1945 ani nerozehrály nejsledovanější sportovní soutěže, totiž fotbalová a hokejová liga. Místo nich se v obou sportech konaly pouze oblastní hry, které byly pro kluby povinné, pokud chtěly hrát také přátelské zápasy.

2.1 Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě

Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě³¹ byla výchovná organizace určená české mládeži. S návrhem na její založení přišel Reinhard Heydrich. Plánoval vytvořit organizaci po vzoru Hitlerjugend, ovšem bez branných prvků. Měla soustředit českou mládež arijského původu od 10 do 18 let a starat se o jejich výchovu v nacionálně socialistickém duchu. Právě nejmladší a zdánlivě snadněji ovlivnitelná generace měla být prostřednictvím Kuratoria získána pro říšskou myšlenku, což mělo v budoucnu vést ke snadnějšímu poněmčení Čech a Moravy. Do čela Kuratoria byl státním prezidentem jmenován ministr školství Emanuel Moravec. Ten dále jmenoval další členy vedení organizace. Vládním nařízením z 28. května 1942 se zaváděla služební povinnost mládeže ve věku 10 až 18 let organizovaná Kuratoriem. Mladí Češi se tak do činnosti Kuratoria museli aktivně zapojit, v opačném případě jim hrozil trest. Vlastní výchovu měly na starosti existující spolky, které si však musely podat žádost o pověření výchovou mládeže. Pokud bylo žádosti vyhověno,

---

³⁰ GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.b*, Praha – Litomyšl 2007, s. 375

³¹ Blíže o Kuratoriu pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě viz například ŠPRINGL Jan, *Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě*, Diplomová práce FF UK, Praha 2003

přineslo to vybranému spolku finanční podporu. Vedoucí provádějící výchovu procházeli zvláštním školením a výchova musela být prováděna podle vydaných směrnic. Kuratorium bylo jedinou organizací, která mohla provádět mimoškolní výchovu české mládeže³².

Sport sloužil jako jeden z hlavních výchovných prostředků Kuratoria. To byl velice chytrý tah. Mladí chlapci sportovat chtěli a často neřešili, za jakých je to podmínek. Mladý Augustin Bubník, pozdější mistr světa v ledním hokeji, to vyjádřil slovy: „*Před každým zápasem jsme museli zdravit nacistickým pozdravem. Ale my nad tím moc nepřemýšleli, hlavně abychom už začali hrát.*“³³ Celkově však Kuratorium nesplnilo německá očekávání. Mladé generace se pro říšskou myšlenku nenadchly. Krom výchovy v rodinách se o to zasloužily i rozhlasové projevy československého exilu, které varovaly před upřednostněním krátkodobé a povrchní zábavy organizované Němci a aktivistickými Čechy oproti národní cti a hrdosti. Přesto však Kuratorium úspěšně uspořádalo několik větších akcí. Například dlouhého vyřazovacího turnaje v ledním hokeji, odehraného v zimě 1943 – 1944, se účastnilo téměř 1100 mužstev. Dvanáct oblastních vítězů tohoto turnaje se pak sešlo v Praze na Zimním stadionu na Týdnu zimních sportů mládeže. Vedle ledního hokeje bylo v programu také krasobruslení. Vítězem hokejové části se stal dorostenecký tým LTC Praha. Stojí za povšimnutí, že v krasobruslařských soutěžích skončila tehdy dvanáctiletá Alena Vrzáňová, pozdější dvojnásobná mistryně světa, ve své kategorii druhá. Ve dnech 1. – 9. července 1944 pak proběhla podobná akce, ovšem zahrnující letní sporty. Nazývala se Letní hry mládeže a byla pojatá skutečně slavnostně. Zahájení například proběhlo na hradě Karlštejn, kde vystoupili mimo jiné mladí trubači³⁴.

---

³² GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.b*, Praha – Litomyšl 2007, s. 71

³³ MACKŮ Jiří, *Zapřené generace. Obětovaní šampióni*, Praha 2004, s. 70

³⁴ GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.b*, Praha – Litomyšl 2007, s. 368

3. Hokejový život v Protektorátu Čechy a Morava

Lední hokej nebyl záležitostí pouze několika předních klubů nebo registrovaných hráčů, kterých bylo na konci protektorátu téměř 22 000. Provozoval se na celém území Čech a Moravy. Sport obecně znamenal hlavní zdroj zábavy a sebezdokonalování pro většinu chlapců této doby. Lední hokej nebyl výjimkou. Jakmile zamrzly rybníky a řeky, objevily se na nich děti hrající hokej. Je pochopitelné, že tito amatérští hokejisté zdaleka neměli všechno potřebné vybavení. Na českém a moravském venkově ani nebyla možnost si speciální výstroj sehnat. Žádné obchody se sportovním zbožím tam neexistovaly. Byly pouze ve velkých městech. V Praze se nejznámější takový obchod nacházel v Jungmannově ulici. Patřil hokejové legendě Josefu Malečkovi. Ovšem výstroj nebyla levnou záležitostí (např. boty s bruslemi stály před válkou 380 korun³⁵), a tak ani městští chlapci obvykle neměli žádné zvláštní vybavení. V tomto směru měl velkou výhodu fotbal, ke kterému nebylo žádné speciální vybavení třeba. Bruslilo se na bruslích různého druhu. Někdo hrál v krasobruslařských, další používali bruslařské nože, které se našroubovaly na boty. Pokud nebylo k dispozici ani toto, projevila se česká improvizace, která dala vzniknout „bruslím“ bezpočtu druhů. Mnozí se na ledě klouzali pouze v botách bez bruslí. Místo hokejových holí posloužily vhodně rostlé nebo opracované větve, puk byl nahrazen například kamínkem.

Ligoví hráči také neměli nějakou špičkovou výstroj, s podmínkami ryze amatérskými se to však přece jen nedalo srovnávat. Povinné byly hokejové brusle. Ostatní druhy (krasobruslařské, rychlobruslařské) byly ve 30. letech definitivně zakázány, protože hrozila zranění hráčů. Na holeních měli hokejisté tuhé chrániče vycpané plstí, gumou nebo jinou měkkou hmotou. Tyto chrániče bývaly spojeny s nákolenicemi. Na nich pak byly punčochy, které držely na podvazcích umístěných na pásu kolem boku. Trenýrky byly vycpané tak, aby i při tvrdém pádu nedošlo ke zranění. Krom toho se používaly dva suspenzory (měkký a tvrdý). K ochraně horní části těla sloužily pouze chrániče loktů a ramen. Nezbytnou součástí výstroje byly také speciální hokejové rukavice. Většina hráčů nastupovala prostovlasá, někteří v čepicích a objevovaly se i jednoduché přilby. Brankáři měli krom popsané výstroje navíc plastrón chránící hrud' a břicho. Jejich rukavice byly větší, chrániče holení výrazně mohutnější (tehdy se jim ještě neříkalo betony) a spodek nohou chránily před prudkými ranami chrániče špiček. K brankářské výbavě také patřila větší a širší hokejka. Brankáři rovněž většinou hráli bez přileb. Někteří však chytali v kuklách ze silného drátu. LTC Praha svým hráčům vybavení hradil. Dokonce i žáci dostali chrániče od klubu. Ostatní týmy však na

---

³⁵ LUKŠŮ David - PALÁN Aleš, *Stanislav Konopásek. Hráč, který přežil*, Praha 2007, s. 43

tom tak dobře finančně nebyly. Výstroj od nich dostávaly pouze největší hvězdy. Většina klubů pak měla vybavení ve svém vlastnictví a svým hráčům je půjčovala.

Lepší pražské kluby jako LTC nebo I. ČLTK často pořádaly několikadenní zájezdy na venkov, kde předváděly své umění proti místním hokejovým družstvům. Zápasy se odehrávaly na zamrzlých rybnících, řekách nebo kluzištích s přírodním ledem a o utkání byl velký divácký zájem. Pražští hokejisté byli pojmem. Mnoho lidí je znalo z rozhlasových reportáží nebo novinových článků a nechtěli si nechat ujít příležitost vidět tyto slavné sportovce na vlastní oči. Hokejisté si na delší zájezdy sice museli vzít dovolenou ze zaměstnání, ale přesto nelitovali. Krom radosti ze sportu z nich totiž často měli i materiální výhody. Takto například na výjezdy na přátelská utkání vzpomínal Stanislav Konopásek z LTC: *„Byla válka, ale co nám toho lidi naložili na stůl! Člověk byl po tak vydatné stravě často úplně přecpaný a musel si při trávení pomoci nějakou tou slivovičkou. V jedné vsi nám nabídli masové konzervy, které fasoval wehrmacht na frontu. Byla to výjimečná lahůdka!“*³⁶ Za přátelská utkání stejně jako za utkání ligová hráči dostávali i finanční prémie. S ohledem na zásobovací možnosti protektorátního trhu však často měly větší cenu vejíčka nebo maso, se kterým se hokejisté po takovém zájezdě po venkově také někdy vraceli do Prahy. Přes finanční i naturální odměny nepřicházelo v úvahu, aby se někdo živil pouze hokejem. I ti nejlepší hráči byli normálně zaměstnaní a na rozdíl od pozdějších dob socialismu tuto práci skutečně vykonávali. Pro zaměstnavatele znamenal známý hokejista pracující pro jeho podnik i určitou přidanou hodnotu. Některé podniky totiž měly své hokejové týmy, které se vzájemně střetávaly. Stanislav Konopásek hrál takto například za Etu. Pro firmu to byla výborná reklama, když měla ve svém středu takového hráče, který za ní nastupoval do mezipodnikových utkání.

Nebylo výjimkou, že hokejisté sehráli i dva zápasy denně. Přitom na soupisce nefigurovalo dvacet hráčů, jak je tomu dnes. Zpravidla se střídaly dva útoky, obránci často hráli celý zápas nebo se maximálně střídali tři. Hrálo se na dva obránce a tři útočníky. Kondici tedy museli mít hráči dobrou, i když se nehrálo v tak rychlém tempu. Někaké kondiční tréninky se však nekonaly. Samotný trenér nepotřeboval skládat zkoušky, aby mohl trénovat, jak je tomu dnes. Tehdy se na sport nenahlíželo z vědeckého hlediska, což ovšem souviselo i s jeho poloprofesionálním postavením. Trenér tak především rozhodoval o tom, kdo bude hrát. Běžný trénink probíhal tak, že se mužstvo rozdělilo na dvě skupiny a hrálo hokej. Od poloviny třicátých let se však objevovala i specializovanější cvičení, jako byl

---

³⁶ LUKŠŮ David - PALÁN Aleš, *Stanislav Konopásek. Hráč, který přežil*, Praha 2007, s. 72

nácvik střelby nebo souhry při přesilové hře. V LTC pak probíhala i cvičení v tělocvičně. O nové postupy se zasloužili zejména kanadští hráči, kteří začali do Prahy přicházet po otevření štvanického stadionu. Velké zásluhy o celý československý hokej si nejen po tréninkové stránce připsal Mike Buckna, Kanadčan slovenského původu, který do Prahy přijel na podzim 1935. Verzí, které vypočítávají důvody, proč se Buckna v Praze objevil, je více. Podle jedné reagoval na inzerát LTC v kanadských novinách hledající trenéra, podle jiné chtěl pouze navštívit vlast svých předků³⁷. Ať už to bylo jakkoliv, faktem zůstává, že Buckna v Čechách působil a jako hráč i trenér se zapsal do historie československého ledního hokeje. Byl vlastně prvním skutečným trenérem v československém hokeji³⁸. Po čtyřech sezonách, pouhých několik dní před patnáctým březnem 1939, se vrátil do Kanady. Po válce však opět přijel do Československa a jako trenér reprezentačního týmu dovedl Čechoslováky k titulu mistrů světa 1947 a stříbrným olympijským medailím 1948.

Fyzickou zdatnost si hokejisté udržovali hraním. Mimo zimní sezonu, když nebyla možnost bruslení, provozovali jiné sporty. Častým doplňkovým sportem byla cyklistika, fotbal nebo tenis. Že se tenis stal oblíbeným sportem hokejistů asi nepřekvapí, když si uvědomíme, že nejlepší kluby LTC a I. ČLTK byly původně právě tenisovými spolky. V tenisu dosáhli někteří hráči vynikajících úspěchů. Nejdále to dotáhl Jaroslav Drobný. Dnes je možná všeobecně brán spíše jako tenista a není divu. Českých vítězů slavného Wimbledonu mnoho není. Ale Drobný patřil i k nejlepším českým hokejistům této doby, po druhé světové válce se stal mistrem světa na domácím šampionátu roku 1947 a o rok později pomáhal vybojovat stříbrné olympijské medaile. Výborným tenistou byl také Vladimír Zábrodský, který figuroval i v českém týmu pro Davis cup. Tehdy ještě mohli talentovaní sportovci takto výrazně uspět ve dvou odlišných disciplínách. Při postupující specializaci je dnes podobný úspěch takřka vyloučený. Dalším hokejistou, který provozoval i doplňkový sport na vyšší úrovni byl například Bohumil Modrý, který hrál českou národní házenou za Slavii.

Hráči LTC a I. ČLTK hráli v létě i fotbal spolu. LTC byl dokonce členem fotbalového svazu a hrál tak i mistrovské zápasy. Také fotbalové týmy těchto klubů jezdily za utkáními mimo Prahu. Z většiny je tvořili hokejisté. Ti by však samotní sestavu nedali dohromady. Museli chodit do zaměstnání a nemohli se účastnit všech akcí, doplňovali je tedy další sportovci. V týmu LTC se například objevoval známý Karel Pešek-Káďa. Ke klubu měl blízko, krátce ho i trénoval. Ačkoli mu táhlo již na padesát let, jeho fotbalové umění na soupeře stále platilo. Tím, že spolu takto trénovali i v létě, získávali hokejisté LTC a I. ČLTK

---

³⁷ JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894 – 2000*, Praha 2001, s. 92

³⁸ GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008, s. 60

další výhodu proti svým soupeřům. Jednak tým dbali o svou kondici pod dohledem klubu, ale hlavně tak vznikla stmelená parta, která je pro úspěch v kolektivním sportu důležitá. Ostatní kluby ponechávaly na svých hráčích, jak se před sezonou dostanou do kondice.

Velkou starostí všech hokejistů byl led. K tomu, aby se dal lední hokej provozovat i mimo pražský Zimní stadion, nestačil jednodenní mráz. Byly zapotřebí mrazy delší, aby stačila zamrznout voda například na tenisových kurtech a fotbalových hřištích, které velice často sloužily v zimních měsících jako plochy vhodné k provozování ledního hokeje. I při kratší oblevě bylo nutné kluziště zřídit znovu. Také rybníky a řeky potřebovaly delší dobu, než se na nich utvořil led dostatečně silný k tomu, aby udržel bruslaře. Přitom právě tyto přírodní vodní plochy hrály důležitou roli v rozvoji ledního hokeje v Čechách a na Moravě. *„Zeptejte se kteréhokoliv internacionála, kdo se nejvíce zasloužil o jeho fotbalovou kariéru, odpoví vám bez rozmyšlení: „Fotbalové plácky!“ Moderní činžáky vzrostlé na místech fotbalových plácků jsou jako velké pomníky bývalé slavné éry českého fotbalu. Od doby, kdy není fotbalových „plácků“, ztratil náš fotbal nejlepší přirozenou líheň fotbalových talentů. V hokeji převzala úlohu fotbalových plácků zamrzlá Vltava a přirozená kluziště. Vltava, zvláště v letošní dlouhé době ledové, je ideální líhň hokejistů. (...) Kromě Vltavy se ovšem i ostatní české řeky starají o rozvoj a propagaci hokeje mezi nejmladšími nadšenci. Ba i ty malé rybníčky i „louže“, skromně se krčící někde za humny, nám možná za letošní abnormálně dlouhé zimy vychovají alespoň jednoho příštího internacionála.“³⁹*

Zamrzlá Vltava v Praze skutečně byla onou líhň mladých hokejistů. Praha byla nezpochybnitelným českým hokejovým centrem s nejlepšími kluby a hráči, což se projevovalo i na zájmu pražské veřejnosti o lední hokej. V dlouhé a pro zimní sporty příhodné zimě, o které píše i autor předcházejícího citovaného článku, se na Vltavě uskutečnila velká akce na propagaci ledního hokeje. V pátek 16. února 1940 pět hráčů národního hokejového mužstva – Oldřich Kučera, Josef Maleček, Bohumil Modrý, František Pergl, Ladislav Troják – pořádalo na Vltavě zdarma hokejový kurs pro hochy od 10 do 18 let⁴⁰. S nápadem přišla redakce Českého slova a podpořil ji i svazový předseda Rudolf Kraffer a předseda LTC Jaromír Citta. Hokejová škola byla naplánována na dvě hodiny, zájem o ní byl však velký. Na pět upravených kluzišť mezi pražskými mosty Palackého a Jiráskovým dorazilo na dva tisíce lidí. Mezi mladými, kterým byla tato akce především určena, bylo i množství dospělých hokejových příznivců. Pro tento úspěch se akce 27. února téhož roku

³⁹ Večerní České slovo 31.1. 1940, ročník 22, číslo 25, strana 6

⁴⁰ České slovo 17.2. 1940, ročník 32, číslo 39, strana 10

opakovala, avšak tentokrát již na Zimním stadionu. K pěti hokejových učitelů přibyl ještě Oldřich Hurych⁴¹.

Takovéto akce bezpochyby přispívaly k popularitě a rozvoji ledního hokeje. Neřešily však zásadní problém tohoto sportu, totiž nedostatek přirozených kluzišť. Český svaz ledního hockeye si tento nedostatek uvědomoval velice dobře a konal přípravy pro vybudování druhého stadionu s umělým ledem v českých zemích. Jako vhodná lokalita byla vybrána Moravská Ostrava, stadion měla financovat akciová společnost vzniklá za tímto účelem. Svaz si byl vědom, že ve stávajících válečných podmínkách je stavba takového stadionu nereálná. Počítal však s tím, že potřebné přípravné a administrativní práce potrvají několik let. Po skončení druhé světové války pak započala poměrně rychlá výstavba umělých kluzišť. Do roku 1950 se jich v celém Československu vybudovalo deset⁴².

Ani hokejistům se nevyhnuly problémy spojené s okupací a válkou. Bratři Roběťínové z I. ČLTK byli vězněni v koncentračních táborech. Válku přežil pouze starší Robert, mladší Karel zahynul v Osvětimi. Další hokejisté byli totálně nasazeni. V tomto směru měli štěstí hráči LTC Josef Kus a Oldřich Němec. Původně měli pracovat v německém Essenu, avšak v jejich prospěch zasáhl spoluhráč Josef Maleček. Ten využil svých obchodních i sportovních kontaktů a Kus s Němcem poté místo do Essenu odjeli do rakouského Klagenfurtu. Pracovali v místní továrně, ale hlavně nastupovali v dresech tamního hokejového klubu v zápasech říšského hokejového mistrovství. Klagenfurtský klub se téměř rozpadl poté, co byla většina mužstva odvelena na frontu. Němec i Kus, oba pozdější mistři světa, tak byli velice vítanými posilami a také si jich podle toho ve městě považovali⁴³.

3.1 Soutěžní zápasy

Pro organizaci mistrovských zápasů bylo území protektorátu rozděleno do oblastních žup. Těch bylo na konci roku 1939 deset. Jejich počet poté stoupl na čtrnáct. Župy se dále dělily na jednotlivé třídy. Organizované soutěže tak hrály malé vesnické kluby, které braly soutěž čistě jako zábavu bez větších ambicí, stejně jako kluby větší, usilovně bojující o postup do vyšší soutěže nebo o celkový ligový primát. Právě liga, nejvyšší domácí soutěž, byla nejsledovanějším hokejovým podnikem. Vzhledem k malému počtu účastníků ale ligových zápasů nebylo mnoho a i u ligových týmů představovaly pouze menšinu odehraných

---

⁴¹ A-Zet ranní 28.2. 1940, číslo 40, strana 6

⁴² GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008, s. 72

⁴³ MACKŮ Jiří, *Zapřené generace. Obětovaní šampióni*, Praha 2004, s. 73

hokejových utkání. V zápasovém programu jednotlivých klubů převažovaly různé regionální turnaje, do roku 1940 i se zahraničními mužstvy, a především přátelské zápasy. I tato střetnutí nabízela zajímavou podívanou a byla hojně navštěvována. V zimě 1944 – 1945, kdy se liga nehrála, získaly přátelské zápasy nejlepších pražských týmů i neoficiální nálepku bojů o nejsilnější český klub.

Pravidelná ligová soutěž v Československu existovala od sezony 1936 – 1937. V době Protektorátu Čechy a Morava zde tedy ještě nebyla vybudována nějaká silná ligová tradice. Soutěž stále procházela vývojem nutně doprovázeným organizačními i technickými problémy. V důsledku závislosti na teplotách bod bodem mrazu se například nikdy nepodařilo dodržet rozpis jednotlivých utkání stanovený před začátkem soutěže. V každém ročníku se termíny některých ligových utkání odkládaly. Ne vždy se však na odložení zápasu podepsala nepřízeň počasí v podobě nezpůsobilého stavu hřiště. Za některými posuny v termínech stály z různých důvodů samotné kluby. Tím však trpěla plynulost soutěže, takže v roce 1943 došlo k zákazu odkládání zápasů na pozdější termín. Toto pravidlo se netýkalo případů, kdy sehrání zápasu znemožnilo počasí. Pokud se ligový zápas neodehrál, nemuselo to nutně znamenat, že se diváci rozešli, aniž by viděli hokej. Když přijel 12. ledna 1941 LTC Praha k ligovému zápasu do Velkých Popovic, byl stav ledové plochy shledán nezpůsobilým. Liga se tedy nehrála, ale přesto hokejisté sehráli pro asi 800 diváků alespoň půlhodinový tréninkový zápas, ve kterém se branky nepočítaly⁴⁴.

Sezona 1939 – 1940 byla prvním ligovým ročníkem hraným v Protektorátu Čechy a Morava. Organizace soutěže se od dalších ročníků lišila. Vlastně se ani nejednalo o ligu, i když byla soutěž takto běžně označována v tisku, ale spíše o dlouhý turnaj, ve kterém se nejprve rozhodlo o mistrech jednotlivých žup. Ti dále bojovali ve třech okrscích o postup do čtyřčlenné finálové skupiny. Ze Středočeské župy postupovaly do dalších bojů dva týmy. Druhý tým župy postupoval do okrsku a mistr Středočeské župy šel přímo do finálové skupiny, ve které se pak hrálo jednokolovým systémem každý s každým. Na úvod této sezony překvapila pražská Sparta. V prvním mistrovském utkání nového ročníku totiž porazila LTC Praha, což znamenalo první porážku tohoto klubu v domácím mistrovském zápase. Jednalo se o zápas v rámci župy. Vítězstvím nad největším favoritem si Sparta připravila velice dobrou pozici, kterou v dalších zápasech potvrdila a celkovým vítězstvím ve Středočeské župě si zajistila postup do finále. Do finále postoupil i LTC a ve vzájemném zápase pak Spartě

---

⁴⁴ Večerní České slovo 13. 1. 1941, ročník 23, číslo 10, strana 4

porážku oplatil. Ačkoli se nejednalo o klasickou ligu, systém a délka soutěže mohly jednoznačně určit nejlepší klub sezony 1939 – 1940. Stal se jím LTC Praha.

Jak už bylo psáno, systém soutěže se v následujícím ročníku změnil. Zdaleka to nebyla první organizační změna. Příliš časté změny v hracím systému kritizovali i novináři: „*Nadcházející hokejová sezona začíná jako každý rok stejnou písničkou: návrhy na reorganizaci mistrovství. Rok co rok se řády soutěže mění a když se po velké námaze najde řešení vyhovující většině, vydrží právě jen rok*“⁴⁵ Počínaje sezonou 1940 – 1941 se však herní systém ustálil. Hrála se pravidelná liga, která měla šest účastníků. Za vítězství si tým připsal dva body do ligové tabulky. Při remíze se body dělily a každý tým si odnesl ze zápasu jeden bod. V případě rovnosti bodů rozhodoval o celkovém pořadí vzájemný zápas, popřípadě skóre. Poslední tým z ligy sestupoval. Postupujícím týmem se naopak stal vítěz Svazového poháru. O tento pohár přímo bojovalo šestnáct klubů. Tuto šestnáctku tvořilo třináct župních vítězů, čtrnáctá župa (Středočeská) byla rozdělena na tři oblasti a vítězové těchto oblastí doplnili třináct župních mistrů do celkového počtu. První ligový ročník podle tohoto systému hrály kluby, které v minulé sezoně 1939 – 1940 postoupily do finálové skupiny. K nim byl dále přiřazen I. ČLTK Praha. Velké Popovice si vybojovaly ligovou příslušnost v divizi (hrály ji nejlepší kluby Středočeské župy bez účasti pražských ligových celků). Jednokolový systém znamenal, že týmy odehrály zápasy s některými soupeři doma, s jinými venku. Pořadatelství zápasů stejně jako jejich pořadí určil los. Termíny zápasů však, jak už bylo naznačeno, závisely do velké míry na počasí, takže se dá říci, že pořad ligy byl víceméně orientační. Kluby si navíc v některých případech vyměnily i pořadatelství.

V této sezoně i sezonách dalších už obyvatelé protektorátu neměli možnost vidět na vlastní oči mezinárodní hokej⁴⁶, pokud nepočítáme německou ligu, které se účastnil i pražský klub NSTG (Nationalsozialistische Turngemeinde) Prag. Domácí soutěž se i proto těšila velkému zájmu a zejména vzájemná utkání pražských týmů, která se odehrávala na Zimním stadionu na Štvanici, měla velice slušnou návštěvnost. Zvlášť sledované byly souboje LTC Praha a I. ČLTK Praha. Tyto prestižní duely často sledoval vyprodaný stadion. A právě v zápase těchto tradičních hokejových rivalů se zrodil překvapivý mistr ročníku 1940 – 1941. Vítězstvím v poměru 2:1 ukončil I. ČLTK letitou nadvládu LTC Praha. Večerní České slovo o zápase v článku s titulkem „LTC po 15 letech ztratil titul mistra“ napsalo:

„Sobota 15. února stala se významným dnem v českém hokeji, LTC Praha ztratil titul českého hokejového mistra, který držel téměř 15 let. Mistrem Čech a Moravy 1941 stal

⁴⁵ Večerní České slovo 4. 10. 1940, ročník 22, číslo 233, strana 4

⁴⁶ Mezinárodním zápasům se podrobně věnuji v následující podkapitole.

se I. ČLTK Praha, který v sobotu porazil LTC 2-1. Cílevědomá a poctivá práce I. ČLTK přinesla své ovoce a jí děkujeme za to, že dnes máme v našem hokeji dvě rovnocenná mužstva.

Zápas, dychtivě očekávaný přivedl na pražský Zimní stadion 8 000 diváků, tedy víc, než když tam hráli hokejoví mistři světa. (...) Zápas měl všechny prvky rozhodujícího ligového boje. Opatrná hra obou mužstev, pohybující se na hranici dovolených zákroků, nepřinesla sice boj vysoké estetické úrovně, ale byla vzrušující a napínavá do poslední vteřiny. Byl to souboj dvou soupeřů, z nichž každý cílhal na chybu druhého. A I. ČLTK dovedl chyb protivníka využít lépe. Ráz hry charakterizuje skutečnost, že všechny branky dali – obránci. V první třetině ing. Pácalt a Trousílek, v třetí opět ing. Pácalt. (...) ⁴⁷

LTC se však na pomyslný hokejový trůn dokázal vrátit v nadcházející sezoně a vydržel na něm až do konce protektorátu. Přesněji řečeno do sezony 1943 – 1944, kdy se hrála protektorátní liga naposledy. Soutěžní hokejové zápasy mohli diváci vidět i v posledním válečném roce. Nejednalo se však o ligu, ale pouze o místní turnaje. Šlo zejména o tzv. zimní hry, které se pořádaly v rámci regionů.

Vedle ligových utkání patřily mezi významná střetnutí i každoroční zápasy mezi výběrem Čech a Moravy. Nebyly to žádné exhibice, při nichž by šlo pouze o zábavu a které by hokejisté nebrali až tak vážně. Naopak se jednalo o prestižní záležitost, i když favorit byl předem jasný. Hokejové Čechy tuto roli také potvrzovaly a všechny zemské zápasy vyhrály. Nejvýznamnějším faktorem, který stál za úspěchy Čech, byl nepochybně umělý led Zimního stadionu v Praze. Hokejisté na něm mohli trénovat od října do března. Moravané si o takových možnostech mohli pouze nechat zdát. Sestavy na jednotlivé zápasy jmenovali sportovní funkcionáři – náčelníci českých a moravských žup, do kterých byly organizovány hokejové soutěže. Utkání Čechy – Morava se konala ke konci zimní sezony, většinou po ukončení ligové soutěže. V roce 1941 a 1942 se Čechy s Moravou utkaly dvakrát, každý tým měl jednou výhodu domácího prostředí. Kulisa utkání byla vždy výborná. Pro hokejové fanoušky to byla po roce 1940 jediná možnost jak vidět nejlepší české hráče v jednom týmu. První zápas Čech a Moravy se odehrál před vyprodaným Zimním stadionem 26. ledna 1941. Skončil vítězstvím Čech v poměru 5:1.

---

⁴⁷ Večerní České slovo 17. 2. 1941, ročník 23, číslo 40, strana 4

3.2 Mezinárodní styky

Vznik Protektorátu Čechy a Morava nastolil i otázku, zda budou mít Češi vlastní sportovní reprezentace a zda se tedy budou moci účastnit mezinárodních zápasů samostatně, nikoli jako součást reprezentace Německa. Této problematice se věnoval německý sportovní novinář F. Richard v německém fotbalovém časopise Fussball a jeho hlavní myšlenky otisklo Večerní České slovo⁴⁸. Nové mezinárodní vztahy bývalého Československa se podle něho teprve odvinou od nového uspořádání věcí. Odmítl, že by Češi byli nuceni reprezentovat Německo, protože německý sport žádného Čecha nepotřebuje. Poukázal také na skutečnost, že Německo povolilo Čechům a Moravě kulturní autonomii a sport jako kulturní činitel tak zůstane nedotčen. Deklarovaná autonomie Protektorátu Čechy a Morava však byla v praxi pouze iluzorní a zdaleka se to netýkalo pouze kulturní oblasti.

Říšský sportovní vedoucí Hans von Tschammer und Osten ve své zprávě o českém sportu říšskému ministrovi vnitra v sekci o mezinárodních zápasech uvedl: „*Není možné a politicky také účelné zakázat Čechům veškerý mezinárodní sportovní styk, (...). Pokládám proto za vhodné umožnit Čechům mezinárodní styky, přičemž samozřejmě musí být podrobeny všem limitům a předpisům, jimž je podroben německý NSRL (Nationalsozialistischer Reichsbund für Leibesübungen). Je také docela možné tyto předpisy (např. povolení startu) proti českým spolkům uplatňovat přísněji než proti německým.*“⁴⁹

Otázky ohledně samostatné české reprezentace ovšem nezasáhly do zápasů českých a zahraničních klubů. První takovéto střetnutí po vzniku protektorátu odehrál pražský LTC hned na začátku sezony 1939 - 1940. 21. října 1939 hrál ve Vídni a před asi 2500 diváky, „*mezi nimiž bylo hodně Čechů*“⁵⁰, se s výběrem města Vídně rozešel smírně 2:2. Následujícího dne se v téměř totožných sestavách utkala obě mužstva podruhé, oficiálně pod titulkem Praha – Vídeň. Zásluhou jediného střelce Josefa Malečka slavili reprezentanti české metropole vítězství 1:0.

Konfrontace LTC a zahraničních, především švýcarských, německých a rakouských klubů byla ve třicátých letech velice častá. I druhý nejlepší český tým I. ČLTK odehrál čtená utkání se zahraničními soupeři, avšak LTC převyšoval svého pražského konkurenta i v tomto

---

⁴⁸ Večerní České slovo 23.3. 1939, ročník 21, číslo 66, strana 6

⁴⁹ „*Es wird nicht möglich und politisch auch nicht zweckmässig sein, den Tschechen jeden internationalen Sportverkehr zu untersagen, da dies vom Ausland her auch Rückwirkungen auf den Sportverkehr mit dem Reich selbst haben würde. Ich halte es deshalb für angebracht, für die Tschechen einen internationalen Verkehr grundsätzlich freizugeben, wobei sie selbstverständlich zumindest all den Beschränkungen und Vorschriften unterworfen sein müssen, denen die deutschen NSRL-Vereine auch unterworfen sind. Es bleibt dabei durchaus möglich, diese Vorschriften (z.B. Startgenehmigung) tschechischen Vereinen gegenüber schärfer zu handhaben als gegenüber deutschen Vereinen.*“ NA, f. Úřad říšského protektora 114, Ka 329, sign 114-330-3

⁵⁰ Národní politika 22.10. 1939, ročník 57, číslo 264, strana 12

směru. Zápasy s ním byly atraktivní také proto, že byl spolu „s Davosem nejsilnějším mužstvem pevniny“⁵¹ Z celkového počtu zápasů, které LTC od svého založení sehrál, dokonce tvořila mezinárodní klání tři čtvrtiny⁵².

Takovéto zápasy byly v naprosté většině pouze přátelskými střetnutími. Existovaly i různé regionální turnaje, ale skutečně významnou mezinárodní klubovou soutěž představoval pouze Spenglerův pohár. Tento prestižní turnaj, který se od roku 1923 každoročně odehrával ve švýcarském Davosu, vyhrál LTC do roku 1939 čtyřikrát, a i tyto výsledky mu zajistily evropskou proslulost. Většina mezinárodních klubových styků však probíhala na základě domluvy obou klubů. Domácí tým většinou hradil hostujícímu náklady na dopravu, ubytování a někdy i startovné. Zpravidla nezůstalo u jednoho zápasu, ale odehrál se i druhý, který hostující klub pořádal za obdobných podmínek pro změnu na svém stadionu. Válečná realita se promítla i do těchto přátelských střetnutí, a tak musel například zástupce Nacionálně socialistického říšského svazu pro tělesná cvičení při domlouvání startu LTC v Mnichově napsat: „Zápasy uprostřed týdne nejsou možné, velká část mužstva byla povolána k vojenské službě a dovolenou mohou mít pouze v sobotu a neděli. Prosím přeložte podle toho vaše termíny a sdělte nám je, aby mohly být rezervovány dny.“⁵³

Reprezentační družstvo protektorátu mělo svoji mezinárodní premiéru zažít v lednu 1940. Soupeřem nebyl nikdo menší než národní mužstvo Říše, což dávalo tomuto zápasu neobyčejný náboj. I noviny označovaly nadcházející zápas za „nejvýznačnější hokejový boj letošní sezony“⁵⁴. Státní prezident Emil Hácha pozval LTC (tedy prakticky reprezentační výběr) počátkem ledna na zámek v Lánech, kde před jeho zraky sehrál utkání s hokejisty lánského Sokola. Český mistr soupeře převálcoval 27:1 a během následné debaty s hokejisty dávalo prezidentovo okolí najevo, že i v těchto kruzích si přejí takový výsledek, který by pozvedl náladu porobeného národa⁵⁵. Zápas byl vskutku velkou sportovní událostí. Dobový tisk mu věnoval řadu článků. Zatímco pro české mužstvo to měla být premiéra, německá reprezentace předtím sehrála několik přípravných zápasů. Zdánlivě tato skutečnost představovala nevýhodu, protože dávala německému týmu lepší možnost sehrání. Ovšem český výběr tvořili hráči LTC posílení o jediného zástupce konkurenčního I. ČLTK, totiž obránce Františka Pácalta. I čeští hráči tak byli velice dobře sehráni. Tato skutečnost také

⁵¹ Večerní České slovo 23.3. 1939, ročník 21, číslo 66, strana 6

⁵² NA, f. Úřad říšského protektora 114, Ka 329, sign 114-330-6

⁵³ „Spiele unter der Woche sind vollkommen unmöglich, da ein grosser Teil der Mannschaft zum Heeresdienst eingezogen ist und nur Samstag und Sonntag beurlaubt werden kann. Bitte verlegen Sie Ihre Termine dementsprechend und teilen Sie dies raschestens mit, damit die Tage reserviert werden können.“ NA, f. Úřad říšského protektora 114, Ka 329, sign 114-330-6

⁵⁴ Večerní České slovo 9. 1. 1940, ročník 22, číslo 6, strana 4

⁵⁵ JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894 – 2000*, Praha 2001, s. 109

krásně dokumentuje drtivou nadvládu LTC nad českým hokejem. Česká reprezentace této doby, to byl vždy v podstatě kádr LTC jen doplněný o pár hráčů I. ČLTK. Vedle Pácalta byl reprezentantem nehrajícím za LTC také Jaroslav Drobný. Ten se však nemohl utkání s Říší účastnit kvůli poraněnému ramenu.

Před zápasem byli mírně favorizováni Němci. Například Večerní České slovo napsalo: „Vyhledky v zítřejším boji jsou velmi nejisté. Pouze vrcholný výkon všech hráčů a pevná vůle po vítězství může přinést úspěch.“⁵⁶ Ovšem právě ona pevná vůle po vítězství českým hráčům rozhodně nechyběla. Porobeným Čechům se tu naskytla příležitost pokořit okupanta alespoň na sportovním poli. Pochopitelně se očekával zaplněný štvanický zimní stadion. Vstupenky se na stání i sezení prodávaly ve dvou kategoriích. Za lístek na stání dal zájemce 8 K nebo na lepší místo 13 K, k sezení pak byly k dispozici kategorie za 20 K a 28 K⁵⁷.

Zápas Protektorát Čechy a Morava versus Říše se hrál ve čtvrtek 11. ledna 1940. František Pácalt, jeden z účastníků, vzpomínal na začátek utkání takto: „Vycházeli jsme k zápasu ze šaten s přesvědčením, že dáme do hry všechny síly. Když jsme však vjeli na led, do středu té vzrušené atmosféry, pochopili jsme, že je třeba dát ještě víc.“⁵⁸ V hledišti se tísnilo 7000 diváků a již při úvodních hymnách obou celků bylo jasné, kdo je na Štvanci doma. Při sborově zpívané české národní hymně až mrazilo. Atmosféra z hlediště se na hráčích musela projevit, jak na to vzpomínal František Pácalt. První branku českého týmu vstřelil již ve 3. minutě Ladislav Troják. První třetina skončila 2:1 pro reprezentanty protektorátu. Při německém gólu si slabší chvíli vybral brankář Modrý, když pustil relativně lehkou střelu z dálky. Modrý byl v úvodu zápasu celkově nejistý, což u něho nebyvalo zvykem, ale ke konci utkání se zlepšil. Hráči v poli však svým výkonem porážku nepřipustili. Josef Maleček, který už byl za vrcholem své sportovní kariéry, hrál jako v dobách své největší slávy. Hra obránce Josefa Trousíka se dokonce stala předmětem německého vyšetřování, zda nepřekonávala hranice sportovního zápolení⁵⁹. Naštěstí z toho pozdější dvojnásobný mistr světa vyšel bez vážnějších následků. Zápas roku, jak ho nazýval dobový tisk, nakonec skončil vítězstvím českých hokejistů 5:1 po třetinách 2:1, 1:0, 2:0. Čeští reprezentanti poté byli téměř vynášeni do nebes a hokejová radost zaplavila celé Čechy. O významu tohoto zápasu svědčí i taková maličkost, jako je fotografie brankáře Modrého pod titulkem „Velká událost hokejové sezony“ a krátký text na titulní straně Večerního Českého slova⁶⁰. Tam se totiž

⁵⁶ Večerní České slovo 10.1. 1940, ročník 22, číslo 7, strana 4

⁵⁷ Pro srovnání úřední cena 1 kg mouky byla v roce 1939 20 K a 1 kg sádla 19 K.

⁵⁸ SÁBL Václav – SIGMUND Stanislav – GUT Karel, *Kniha o československém hokeji*, Praha 1969, s. 100

⁵⁹ JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894 – 2000*, Praha 2001, s. 110

⁶⁰ Večerní České slovo 12.1. 1940, ročník 22, číslo 9, strana 1

sportovní zprávy téměř nikdy neumisťovaly. Uvnitř listu na tradičním místě pak byla otištěna reportáž ze zápasu. Autor v ní nemohl dát nepokrytě najevo své nadšení, ale i tak je z textu patrné uspokojení z vítězství, ačkoli se formálně jednalo o přátelské střetnutí, ve kterém ze sportovního hlediska o mnoho nešlo. „*Hockeyisté z Říše poraženi 5-1. Jedenáctý leden 1940 bude zapsán zlatým písmem v dějinách českého hockeye. Národní mužstvo Čech a Moravy zvítězilo nad národním mužstvem Říše rozdílem třídy. Výborný soupeř, výkvět německého hockeye, musil se sklonit na pražském ledě před výkonem našich hráčů, kteří prodchnuti nadšením a vůlí po vítězství, rozvinuli na Zimním stadionu své vrcholné hráčské umění. Byl to slavný zápas, připomínající velké boje z mistrovství světa, a našim reprezentantům právem patří plné uznání sportovní veřejnosti. (...) Zápas měl slavnostní rámec. V lóžích seděli zástupci úřadu Reichsprotektora, vlády, říšské armády, vládního vojska a na tribunách se tísnilo 7.000 diváků, nedbajících treskutého mrazu. Stadionem zazněly hymny a obecenstvo zmlká v předtuše velkých událostí. Ale už první vteřiny boje zvedají náladu diváků na nejlepší míru. Maleček vrhá se do soubojů o puk s nečekanou dravostí a brzy strhuje ostatní s sebou. A už v 3. minutě burácí jásot diváků stadionem. Maleček útočí, dojíždí odražený puk, vrací jej od mantinelu neobsazenému Trojákovi (Tobienova chyba!) a Češi⁶¹ vedou 1-0. Úspěch dodal klidu, sebedůvěry. Tempo hry se stupňuje. V 7. min. krásnou spoluprací s Plockem dostává se Pergl do střelecké posice a chladnokrevně umisťuje. 2-0. Teprve nyní se hosté dostávají do tempa a začínají nebezpečně ohrožovati naši branku. V 9. min. dlouhá nízká rána Schmiedingerova k tyči překvapila Modrého – 2-1. Druhá třetina byla nejlepší. Síly soupeřů se vyrovnaly a obě mužstva předváděla nádherný, tvrdý boj. V 10. min. vyslal Kučera dlouhou ránu po ledě na Hoffmanna, který měl zakrytý výhled. 3-1. V této době už mrazivý vzduch projevil svůj vliv. Hráčům se špatně dýchalo a tempo se zvolnilo. Pomalejší byla i poslední třetina, která přinesla našim novou převahu. Když byl v 5. min. vyloučen Schibukal, mají naši power-play⁶² a z dravého útoku Trousílkova a jeho přihrání těží pohotový Pergl další úspěch, 4-1. Obecenstvo zapomíná na všechen mráz. Ale v Malečkově útoku jsou už vyčerpání a tak je to zase Plockova řada, která se probíjí robustní obranou hostů. V 13. minutě připravuje Plock krásnou chanci Perglovi, který upravuje stav na 5-1. V poslední minutě je zraněn Nowak při srážce s Trousílkem, ale na štěstí nikoli vážně. Jásot obecnstva provází naše hráče do šatny.“⁶³*

⁶¹ Autor píše o Češích, ale první gól vstřelil paradoxně Slovák Troják.

⁶² Označení power-play neznamenal hru bez brankaře, ale přesilovou hru.

⁶³ Večerní České slovo 12.1. 1940, ročník 22, číslo 9, strana 4

Tento zápas nebyl pouhým sportovním střetnutím. Měl také velký symbolický význam. Představoval zástupný symbol válečného střetu. Československá armáda nedostala příležitost s Němci bojovat a její úlohu tak převzali alespoň bojovníci na ledě⁶⁴. Hráči byli mimořádně motivovaní, k čemuž přispívalo i bojovně naladěné české publikum na stadionu. Lední hokej tu potvrdil, že patří do skupiny masově oblíbených kolektivních sportů, které umožňují snadnou identifikaci diváků s hráči a posilují národní identitu. S Němci se čeští sportovci utkávali i v individuálních sportech, ale žádné takové vítězství nevzbudilo podobný ohlas.

Porážka 1:5 s reprezentací „méněcenné rasy“ pochopitelně vyvolala v německých okupačních kruzích četné reakce. Hlášení bezpečnostních složek o zápase obsahovala čistě sportovní reporty, ale i záležitosti politické. Ze sportovní stránky je zmiňováno zranění Gustava Jäneckeho, který byl nucen v první třetině ze zápasu odstoupit. Tato ztráta pro německou reprezentaci skutečně představovala velkou nepříjemnost. Jänecke, obránce týmu Berliner EG, tehdy patřil k nejlepším hráčům celé Evropy. Další důvod porážky přes dobrou přípravu se hledal ve válečném stavu. Německý tým byl sice dobře připraven, ale přece jen na něm byla patrná nedostatečná rychlost, která k porážce přispěla. Velká část hráčů totiž přišla přímo z fronty a rychlost tak kvůli nedostatečnému tréninku nemohla nabrat⁶⁵.

Především se však zprávy o zápase věnují politickým otázkám. Bylo zaznamenáno, že tento zápas se těšil mnohem větší pozornosti než předchozí pražské zápasy německých mužstev. České publikum aplaudovalo i méně povedeným akcím protektorátního týmu. Každý pokus o průnik do obranné třetiny Němců byl doprovázen velkým jásotem. V takové atmosféře docházelo i k nesportovním projevům. Například *„Když německý hokejista spadl a český hráč ho úmyslně udeřil hokejkou do ramene, bylo toto nesportovní chování odměněno potleskem. Mnohokrát byl pád německého hokejisty doprovázen hlasitým smíchem a posměchem českých diváků.“*⁶⁶ O přestávkách diváci zpívali české národní písně, přičemž z některých zcela jasně vyplývalo protiněmecké smýšlení. Zápas se stal pro Čechy vítanou

---

⁶⁴ V českých dějinách to bylo sice poprvé, ovšem nikoli naposled, kdy lední hokej hrál takovou roli. Podobná situace panovala také při utkání ČSSR proti SSSR na mistrovství světa ve Švédsku 1969. V obecném povědomí jsou právě naše dva švédské zápasy se Sověty nepochybně mnohem známější. Na těchto dvou příkladech můžeme pozorovat několik shodných rysů. Jednalo se o první střetnutí s okupantem po okupaci, přičemž favoritem byl ze sportovního hlediska soupeř, a české výhry měly nejen čistě sportovní důsledky. Společné by bývalo i domácí prostředí, protože mistrovství světa 1969 se mělo odehrávat v Československu. Ovšem československá vládnoucí garnitura si velice dobře uvědomovala rizikovost domácích zápasů proti SSSR a Československo se tak pořádání šampionátu zřeklo.

⁶⁵ NA, f. Úřad říšského protektora 114, Ka 329, sign 114-330-3

⁶⁶ „Als ein deutscher Eishockeyspieler zu Boden fiel und ein tschechischer Spieler ihn vorsätzlich mit dem Eishockeyschläger an der Schulter schlug, wurde auch diese unsportliche Haltung mit Beifall belohnt. Mehrfach wurde ein Hinfallen eines deutschen Spielers von lautem Lachen und Höhnen der tschechischen Zuschauer begleitet.“ tamtéž

příležitostí k politické demonstraci. Němci zřejmě nepředpokládali, že by takové vystupování mohlo být spontánně vyvoláno děním na umělém ledu, což dokumentuje zakončení hlášení SS-Hauptsturmführera Weitzdörfera: *„Všechny tyto události stejně jako neslýchané chování Čechů budily dojem, že antiněmecké projevy při mezistátním zápase musely být nějakým způsobem organizovány.“*⁶⁷

Hledala se řešení jak do budoucna předejít podobným problémům. Před střetnutím Německa s protektorátem se nesháněl souhlas říšského protektora. Konalo se pouze jednání mezi českým hokejovým svazem a říšským sportovním vedením a čeští pořadatelé zápas podle předpisů oznámili u příslušných bezpečnostních úřadů. Pro příště měl být souhlas říšského protektora s konáním podobné akce sehnán předem. Objevovaly se však také návrhy takové zápasy vůbec nepořádat a zamezit tak případným záminkám pro protiněmecké projevy, které mohly okupační moci způsobit velké nepříjemnosti.

Porážka 5:1 však nebyla poslední hořkou pilulkou, kterou museli Němci na štvanickém ledu spolknout. Hned následující den 12. ledna 1940 se hrál další zápas. Proti říšskému mužstvu se tentokrát postavil LTC Praha. Jak už jsem ale podotknul, tento tým byl až na výjimku zároveň i českou reprezentací, takže v tomto případě můžeme hovořit o odvetném zápase. Ze sestavy oproti předchozímu utkání vypadl pouze Pácalt z I. ČLTK, kterého ale nikdo nenahrazoval a LTC hrál na dva obránce. Místo Modrého se do branky postavil Jiří Hertl. Za říšské mužstvo nastoupil zraněný Jänecke a došlo ještě k jedné změně v útočné řadě, když Nowaka nahradil Korff. V téměř totožných sestavách sehrála obě mužstva kvalitativně lepší hokej, kterému napomohl mírnější mráz umožňující hráčům lepší dýchání. O něco menší návštěva než premiérovému vystoupení protektorátní reprezentace, 4000 diváků, viděla další německou porážku, tentokrát v poměru 0:3. LTC byl rychlostně i kombinačně lepší, vzadu vše jistila pevná obrana v čele s brankářem Hertlem, jehož *„sloh je sice nevypočitatelný, divný, ale snad právě proto má úspěch.“*⁶⁸

Pochroumané sebevědomí si mohli němečtí hokejisté vylepšit poměrně záhy. Rok 1940 měl být rokem olympijských her, jejich pořádání bylo přiděleno švýcarskému Svatému Mořici. Válečný stav však konání tohoto sportovního svátku znemožnil. Sportovní příznivci se přesto dočkali mezinárodního zápolení v zimních sportech. V proslulém německém středisku Garmisch-Partenkirchen (Ga-Pa) se konal na přelomu ledna a února tzv. Týden zimních sportů, někdy také zvaný jen Zimní týden, na který přijeli sportovci ze zemí s

---

⁶⁷ „Alle diese Vorfälle sowie das unerhörte Benehmen der Tschechen haben bei mir den Eindruck erweckt, daß die antideutsche Kundgebung bei dem Länderkampf irgendwie organisiert gewesen sein muss“ tamtéž

⁶⁸ A-Zet ranní 13.1. 1940, číslo 8, strana 6

Německem spřátelených nebo jím porobených. V rámci této akce se pořádal i hokejový turnaj, kterého se účastnilo šest zemí. Vedle domácího Německa tu byla českomoravská reprezentace, dále Jugoslávie, Itálie, Maďarsko a Slovensko, které tu zažívalo mezinárodní premiéru. Turnaj byl obsazen kvalitně, protože se ho účastnily silné evropské týmy. Kromě Švýcarska tu hrála celá evropská špička a turnaj tedy můžeme označit i za jakési neoficiální mistrovství Evropy, které se během válečných let taktéž nekonal. Favority celého turnaje bylo Německo a Protektorát Čechy a Morava. Šest účastníků vytvořilo dvě tříčlenné skupiny, ve kterých se hrálo systémem každý s každým. Vítězové skupin se pak střetli ve finále. Ve skupině A se sešlo Německo, Maďarsko a Jugoslávie. Skupina B se skládala ze Slovenska, Itálie a protektorátu. Oba favorité byli jako jediní nasazeni do různých skupin a mohli se tedy setkat až ve finále, kde chtěli Němci zapomenout na potupné lednové porážky. O tom, že by některý z favoritů do závěrečného boje o celkové vítězství nepostoupil, se prakticky ani neuvažovalo. Svědčí o tom například i následující věta novinového článku: „*Reprezentační mužstvo má před sebou tři zápasy, z nichž nejtěžší bude zápas s říšským mužstvem.*“⁶⁹ Až o odstavec dál autor článku spolu s informací o přesném rozpisu zápasů dodal ke střetnutí s Německem poznámku „*splní-li se předpoklady, že naše a německé mužstvo se probouje do finále.*“⁷⁰

Hned první utkání protektorátního týmu přinášelo nezvyklý náboj. Čeští hokejisté se totiž na úvod střetli se Slovenskem. I dnes mají hokejové zápasy České republiky a Slovenska zvláštní náboj. V roce 1940 tomu bylo stejně, vše navíc okořeněné tím, že se jednalo o první vzájemné střetnutí hokejistů z bývalého společného státu. V utkání se projevila výrazná technická a kombinační převaha Čechů promítnutá do výsledku 12:0. Po dalším snadném vítězství nad Itálií v poměru 5:0 se protektorát dostal bez problémů do finále, kde měli čekat Němci. Měli, ovšem nečekali. O velké překvapení se totiž postaralo Maďarsko, které dokázalo domácí tým porazit 3:2 a do finále tak postoupilo právě na jeho úkor. Ani Maďarsko však nepředstavovalo pro dobře fungující a ve formě hrající českomoravský tým větší problém. Turnaj Češi završili vítězstvím 6:0 a získali tak pohár, který do soutěže věnoval sám ministr lidové osvěty a propagandy Joseph Goebbels. Němci tedy nejen že neoplatili Čechům pražské porážky, ani si možnost odvety nevybojovali. Oproti tomu protektorátní tým odjížděl z turnaje jako vítěz s famózním skóre 23:0. Domácí noviny na hráče pěly chválu. Všechna vítězství byla naprosto zasloužená a po velice kvalitních výkonech. Obyvatelé protektorátu se

---

⁶⁹ A-Zet ranní 30.1. 1940, číslo 19, strana 8

⁷⁰ tamtéž

o vynikajících výsledcích dozvídali nejen z novinových článků, ale také z rozhlasových reportáží.

Úspěšní reprezentanti si mohli užít slavnostního přivítání při jejich příjezdu do Prahy. Pražský primátor Otakar Klapka hokejisty přivítal přímo na nádraží a zároveň jim poděkoval za výbornou reprezentaci. Hokejisté se také dočkali ovací od stovek lidí, kterým svým vítězstvím pozvedli náladu a kteří je také přišli pozdravit přímo před nádražní budovu. 7. února úspěšné sportovce (vedle hokejistů zaznamenali v Ga-Pa úspěchy i lyžaři) přijal vedoucí Národního souručenství Josef Nebeský a věnoval jim jako upomínku mramorová těžítka s pozlaceným znakem Národního souručenství⁷¹. Téhož dne se sportovci znovu sešli také s pražským primátorem, který pro ně uspořádal slavnostní recepci, na které byli přítomni i další hosté, např. Josef Gruss z Olympijského výboru nebo Vlasta Burian. Tento „král českých komiků“ byl velkým příznivcem sportu jako takového a mnohé naše přední sportovce včetně hokejistů velice dobře znal.

Hned 6. února 1940, druhý den po svém triumfálním příjezdu, sehráli hokejisté další mezinárodní zápas. Znovu se utkali s Maďarskem. Toto přátelské utkání bylo domluveno ještě před turnajem v Ga-Pa. Soupeři se tentokrát rozešli smírně 1:1. Protektorátní tým byl sice lepší, ale měl smůlu při zakončování a i obdržení gól byl smolně vlastní. Následujícího dne byla na programu odvěta. Výsledek 2:1 neodpovídal průběhu utkání. V maďarské brance totiž doslova čaroval brankář Csák. Noviny následně o jeho výkonu psaly: *„Z tohoto zápasu vyšel rozhodně vítězně, neboť poměr střelených puštěných ran je tak velký, že by byl omluvou i pro deset branek. Dr. Csák byl beze sporu nejlepším mužem zápasu, středem pozornosti tisíců diváků a nezdolnou překážkou snahy všech českých útočníků. Dr. Csák prostě udělal výsledek.“*⁷²

Tato těsná výhra nad Maďarskem však byla posledním vystoupením reprezentace protektorátu. Pod dojmem lednových porážek a s nimi spojených protiněmeckých projevů českého publika a dominance českého hokeje nad hokejem v provedení „nadřazené rasy“ k dalším mezinárodním střetnutím nedošlo. Nenalezl jsem dokument, který by tato střetnutí výslovně zakazoval, ovšem existence takového opatření je nepopiratelná. Přímě o zákazu mezinárodních zápasů se hovoří také v úřední korespondenci. Domnívám se, že německé úřady problém v praxi řešily neudělením povolení uspořádat mezinárodní zápas. Toto povolení přitom bylo podmínkou konání jakékoli významnější akce. U případných českých zápasů v zahraničí pak stačilo nevydat hráčům potřebné propustky. Zákaz se týkal jak

⁷¹ České slovo 8.2. 1940, ročník 32, číslo 30, strana 9

⁷² A-Zet ranní 8.2. 1940, číslo 26, strana 6

reprezentace protektorátu, tak klubové úrovni. Až do konce války se tak české kluby mohly utkávat pouze mezi sebou. České kluby se přitom chtěly přímo konfrontovat se zahraniční konkurencí. Zrušení zákazu však dosáhnout nemohly, ačkoliv snahy byly. Například LTC Praha, Český svaz ledního hokeje a správce Zimního stadionu Vladimír Říha zaslali říšskému protektorovi společný dopis, ve kterém přímo žádají zrušení zákazu mezinárodních zápasů i s ohledem na jejich význam v oblasti vzájemné spolupráce českého a německého národa⁷³. Dopis je datovaný 12. listopadu 1940. Na pořádání či nepořádání mezinárodních zápasů však pochopitelně neměl žádný vliv.

---

⁷³ „Da schliesslich auch die zahlreichen Veranstaltungen unserer Klubs zu gegenseitigen Kennenlernen beitragen und insbesondere auch einen Bestandteil der immer enger werdenden Zusammenarbeit unseres Volkes mit den Deutschen bilden, ersuchen wir hiermit um Aufhebung des Verbotes und um Genehmigung sportlicher Verbindungen, Beziehungen und Wettkampfspielen mit den reichsdeutschen Eishockey-Klubs sowie den Klubs im befreundeten Auslande, wie insbesondere in Italien, Ungarn, Rumänien und der Schweiz, aus welchen Ländern wir neuerdings Einladungen vorliegen haben, bezw. die hier in Prag mit uns Wettkampfspiele im Prager Winterstadion abhalten möchten.“ NA, f. Úřad říšského protektora 114, Ka 329, sign 114-330-6

4. Medailonky hráčů

4.1 Josef Maleček

Zřejmě nejlepší evropský hokejista třicátých let se narodil 18. března 1903 v Praze. Sportovní geny zdědil po svém otci, který patřil k významným sportovcům té doby - věnoval se atletice, cyklistice, fotbalu a rychlobruslení. Dětství strávil Josef Maleček na Letné, kde se tehdy nacházel značný počet sportovišť. Již od mládí tak provozoval fotbal, tenis, atletiku, plavání a lední hokej. Později přidal i pozemní hokej a golf. I bruslit se na Letné dalo. LTC tam měl své kurty, na kterých se v zimních měsících nehrál tenis. Místo něj se na kurty nastříkala voda, která po zmrznutí poskytovala vhodnou ledovou plochu. Přestože Maleček dosahoval jako dorostenec vynikajících výsledků v atletice, ve fotbale hrál za Spartu Praha a v tenise si později zahrál čtyřhru i ve Wimbledonu a několikrát okusil Davis cup, před těmito sporty dával přednost lednímu hokeji. Od roku 1922 patřil do hokejové reprezentace. Odehrál v ní 107 utkání ve kterých zaznamenal 114 gólů, účastnil se sedmnácti vrcholných šampionátů, na kterých třikrát získal titul mistra Evropy. V roce 1927 přestoupil spolu ze spoluhráči Jaroslavem Pušbauerem, Jiřím Tožičkou a Josefem Králem ze Sparty do LTC. O něco později své spartánské i reprezentační kolegy následoval brankář Jan Peka. Přestup Malečkovi nabídl předseda LTC Jaromír Citta s tím, že kolem sebe může postavit hokejový tým, LTC se totiž lednímu hokeji dosud příliš nevěnoval. To Maleček rád využil. Vývoj hokejového odboru ve Spartě se mu nezamlouval. Navíc Maleček jako výborný tenista mohl v LTC využívat moderní zázemí včetně nového tenisového centrkurtu. Přestup zmíněných hráčů, ke kterým se později přidaly další hokejové naděje, najednou udělal z LTC tým, který v ledním hokeji neměl konkurenta v Čechách a mohl se rovnat nejlepším týmům Evropy. Maleček byl hvězdou evropského formátu. Po mistrovství světa 1931, které se hrálo v polské Krynici a na kterém se stal králem střelců turnaje, dokonce dostal nabídku profesionální smlouvy od New York Rangers. To bylo velké ocenění. Maleček mohl být prvním Evropanem hrajícím NHL (National Hockey League), avšak nabídku odmítl. Podle svých slov věděl, že nemá naději, aby byl jako hráč z Evropy úspěšný mezi tvrdými profesionály⁷⁴. Po svatbě s bohatou vdovou si v Praze zařídil obchod se sportovními potřebami, který zásoboval nejen hokejisty potřebným sportovním vybavením. S postupujícím věkem slábla i Malečkova výkonnost, ač pořád hrál na dobré úrovni. V LTC však docházelo k nutné generační obměně. Sezónu 1941 – 1942 už Maleček neodehrál v útoku, nýbrž v obraně LTC. Následující zimu

---

⁷⁴ TUMA Milo R., *Pepa Maleček vypravuje*, USA 1970, s. 90

odešel jako hrající trenér do Bratislavy, založil zde i pobočku svého obchodu. Na Slovensku hokejově působil také po skončení války a obnovení Československa. Tenis ale hrál stále za LTC. Po komunistickém převratu 1948 Maleček emigroval spolu s Jaromírem Cittou do Švýcarska. Také tam se věnoval hokeji a tenisu. Když se v Davosu na konci roku 1948 objevil na tradičním Spengler cupu LTC, spojili se Maleček i Citta s hráči a nabídli jim možnost emigrace. Vydělávat by si mohli hokejem, hráli by pod hlavičkou Československého týmu a za zápasy jezdili po celé Evropě. Hráči tuto možnost zvažovali a nakonec došlo na tajné hlasování. Mírná většina se sice vyslovila pro emigraci, ale již předtím bylo dohodnuto, že hlasování musí být jednotné, jinak se celý tým vrátí do vlasti. Z tohoto zájezdu se však přesto domů nevrátili Oldřich Zábrodský ml. a Miroslav Sláma. Aktivní hráčskou kariéru Maleček ukončil až ve věku 51 let. Se sportem však neskončil. Hokejové trénování zanechal v roce 1956 a poté se živil jako tenisový a golfový trenér. Navíc působil jako sportovní redaktor ve Svobodné Evropě. V druhé polovině padesátých let odešel do USA. V roce 1963 byl zvolen čestným předsedou Svazu československých sportovců v zahraničí. Josef Maleček zemřel 26. září 1982.

4.2 Bohumil Modrý

Bohumil Modrý, často familiárněji nazývaný Bóža, se narodil 24. září 1916 v Praze v rodině zaměstnance elektrických podniků. Po vystudování reálného gymnázia pokračoval ve studiu na vysoké škole, kde dosáhl titulu inženýr v oboru stavebnictví. Hokej začal „profesionálně“ hrát v roce 1936 za LTC Praha, byl jedním z prvních odchovanců tohoto klubu. Premiéru na světovém hokejovém šampionátu prožil již v roce 1937. Na konci třicátých let patřil k nejlepším evropským brankářům. Na mistrovství světa ve Švýcarsku roku 1939 byl novináři dokonce vyhlášen nejlepším brankářem a čtvrtým nejlepším hráčem celého šampionátu. Jeho klubová kariéra je spojena s LTC Praha, kterému byl oporou. Pouze sezonu 1943 – 1944 odehrál v dresu HC Stadion. Za Protektorátu Čechy a Morava krátce pracoval ve stavebním oddělení Kuratoria pro výchovu mládeže (od 29.4. 1943 do 31.7. 1944). Po roce 1945 s touto životní epizodou však problémy neměl, od Ministerstva vnitra obdržel osvědčení, že se „choval jako dobrý Čech a není o něm známo, že by se dopustil jako člen býv. Kuratoria trestných činů proti národu a státu československému.“⁷⁵ Zaměstnání v Kuratoriu, kde na příkaz pracovního úřadu v Praze vykonával svou původní technickou profesi, se však

---

⁷⁵ ABS, Bohumil Modrý, sign. 59-87-38/1-27

později Modrému připočetlo při komunistickém politickém procesu, kde mělo dokládat jeho pochybné povahové rysy: „*Jeho charakter a vlastenecké cítění dokazuje okolnost, že za okupace vstoupil do tzv. Kuratoria, aby se takovýmto podlým způsobem zapojil do spolupráce s Němci proti vlastnímu národu.*“⁷⁶ Po válce působil až do listopadu 1948 jako národní správce cihelny ve východočeském Lanškrouně. Do tohoto městečka jezdil s rodiči už za první republiky. Vypracoval zde také regulační plán města. Mezi ostatními spoluhráči byl i pro svou intelektuální zdatnost brán jako přirozený vůdce týmu. V roce 1947, kdy se v Praze konalo první poválečné mistrovství světa v ledním hokeji, nechyběl Modrý v brance reprezentačního výběru a pomáhal vybojovat historicky první zlaté medaile pro československý hokej. Tento úspěch zopakovalo Československo i v roce 1949 ve švédském Stockholmu. V období mezi dvěma tituly mistra světa získal československý tým s Modrým v brance také stříbrné olympijské medaile ve Svatém Mořici 1948. Po olympijských hrách, kde opět předvedl výborné výkony, dostal Modrý nabídku hrát hokej v Kanadě. Nebyl to přitom první případ kanadského zájmu. Už po šampionátu 1939 měl Modrý možnost odejít do Kanady, ale tehdy dal přednost studiu, které ještě neměl dokončené. Nová nabídka obsahovala i zajištění zaměstnání. Modrého tato nabídka zaujala ze sportovního i profesního hlediska, avšak komunističtí funkcionáři mu odmítli vydat potřebný vystěhovalecký pas. Nakonec vydání pasu přislíbili, ale až po odehrání mistrovství světa 1949. Pas však ani po druhém titulu mistra světa neobdržel. To pro něho bylo velkým zklamáním, protože hokejové angažmá v cizině spojené navíc s profesním sebezdokonalováním Modrého vždy lákalo. Toto zklamání se odrazilo i v poklesu sportovní formy v ligových utkáních a přispělo i k jeho rozhodnutí ukončit ještě před světovým mistrovstvím reprezentační kariéru. Na obhajobu titulu mistra světa do Londýna v roce 1950 tedy už cestovat neměl. Do Londýna však nakonec neodcestoval žádný československý hokejista. Reprezentační tým byl 11. března už připraven na letišti, když se dozvěděl, že rozhlasoví reportéři, kteří měli letět s výpravou, prý včas neobdrželi britská víza. Hokejisté nechápali, proč je kvůli tomu odlet odložen, když za nimi reportéři mohou přiletět dodatečně. Bylo jim však vysvětleno, že musí být kolegiální a že se Československo bez svých reportérů šampionátu nezúčastní. Neudělení víz však byla pouhá záminka k odepření účasti. Britové je vyhotovili a aby o tom přesvědčili širokou veřejnost, tak i vystavili ve výloze Britského informačního střediska v ulici Na Příkopech. Skutečným důvodem pravděpodobně byly obavy československých komunistů z politické blamáže, kdyby reprezentanti zůstali v cizině, jak to krátce před zahájením londýnského hokejového

---

⁷⁶ ABS, Vyšetřovací spis státního soudu Praha Modrý Bohumil a spol., archivní číslo V-2654 MV

šampionátu učinila krasobruslařka Alena Vrzáňová, která zvítězila na „svém“ mistrovství světa pořádaném v téže městě. Definitivně byla neúčast na nadcházejícím šampionátu oznámena 13. března. Hokejisté se rozhodli své zklamání a rozčarování zapít ve své oblíbené restauraci U Herclíků, kterou provozoval bývalý hokejista Mojmír Ujčík. Měli i veselejší důvod k popíjení, Jiřímu Macelisovi se totiž krátce před plánovaným odletem narodil syn a také Václav Roziňák byl čerstvým otcem. V restauraci chyběli pouze čtyři hráči z Moravy, kteří raději odjeli domů, a také kapitán Vladimír Zábrodský, který se mimo led s týmem příliš nestýkal. Pochopitelně chyběl také Bohumil Modrý, protože již nebyl součástí reprezentace. Zklamání, naštvání a brzy i podnapilí hokejisté poté začali pronášet různé protirežimní výroky. Vykřikovali je i venku na ulici. Na základě oznámení Anny Kalvodové však vše pozorovali dva příslušníci StB. Ti pak vyzvali tři nejhlasitější hokejisty, Václava Roziňáka, Augustina Bubníka a Zlatomíra Červeného, aby šli s nimi. To však zejména Zlatomír Červený nechtěl připustit a začal se prát. Zkrotily ho až přivolané posily. Ten večer došlo k zajištění pouze těchto tří hráčů. Ostatní je však do vazby rychle následovali. Toto vše se zdánlivě netýkalo Bohumila Modrého. Připravovanému politickému procesu však chyběla osobnost, kterou by bylo možné označit za hlavu protistátního spiknutí. A touto osobností byl právě vzdělaný inženýr Modrý, uznávaný spoluhráči na ledě i mimo něj. K jeho zatčení došlo 24. března 1950. Celá kauza pak nesla název Modrý a spol. Obviněn byl z následujícího: *„Ve své nenávisti k lidově demokratickému řízení snažil se již od únorových událostí, kdy byl zbaven národní správy nad cihelnou, dostat se do ciziny legální i nelegální cestou. Zúčastnil se v zimě 1948 vyjednávání se zrádnou emigrací ve Švýcarsku a hlasoval proto, aby československé mužstvo zůstalo v cizině. Na jaře 1949 seznámil se s kapitánem Bowem, úředníkem American Permitt Office a s tímto projednával otázky útěku československých hockeyistů. Informoval Boweho o politické situaci mezi československými hockeyisty a podal mu zkrácené zprávy o sportu v Sovětském svazu, kde byl s československým hockeyiovým mužstvem na zájezdě. Seznámil s Bowem žalovaného Augustina Bubníka a získal pro myšlenku útěku za hranice také žalovaného Kobranova. Snažil se dostat se za hranice již v létě 1949 a za tím účelem vstoupil ve styk s jistým Kokošíkem, kterému dal částku 5.000.- Kčs, aby mu zprostředkoval ilegální přechod přes hranice...“*⁷⁷ Státní soud rozhodl, že Modrý a další vybraní hráči jsou „vinni že (...) od podzimu roku 1948 až do svého zatčení v Praze a v cizině, postupně se spojili navzájem a s jinými protistátními činiteli v úmyslu zničit nebo rozvrátit lidově-demokratické zřízení, hospodářskou a společenskou soustavu

---

⁷⁷ ABS, Vyšetřovací spis státního soudu Praha - Modrý Bohumil a spol., archivní číslo V-2654 MV

*republiky zaručené ústavou a vešli za tím účelem ve styk s cizími činiteli.*⁷⁸ Tím podle soudu Modrý spáchal zločin velezrady dle § 1 odst. 2 zákona 231/48 Sb. a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 15 let a k peněžitému trestu 20 000 Kčs. Navíc mu byla ještě vyslovena konfiskace celého jmění a ztráta čestných práv občanských se způsobilostí jejich nabytí po deseti letech od vykonání hlavního trestu. Rozsudek byl vynesena 6. října 1950. Odvolací soud 22. prosince 1950 pouze potvrdil původní rozsudek. Tak skončil vykonstruovaný proces pro muže, kterého kdysi obdivoval celý národ. Trest si odpykával nejprve v pankrácké věznici, poté v Plzni na Borech a také v jáchymovských uranových dolech. Díky své původní stavařské profesi byl však po čase z Jáchymova přeložen do konstrukční kanceláře projektového ústavu Ministerstva vnitra v Opavě. Stále to ale bylo vězení. Propuštěn byl po amnestii v únoru 1955. Znovu se vrátil k lednímu hokeji, tentokrát však jako trenér Motorletu Praha. V jeho dresu dokonce ještě jednou oblékl brankářskou výstroj a zahrál si třetinu přípravného zápasu. Někdejší výkonnosti však zdaleka nedosáhl. Když zanechal trénování, vrátil se ke své technické profesi. Pracoval i na teoretických statích o výcviku hokejového brankáře, ale postupující nemoc mu znemožnila tuto práci dokončit. Těžce nesl, když ho nikdo nepozval na mistrovství světa pořádané v roce 1959 v Praze. Pro vedení československého hokeje přestal bývalý vězeň Modrý prakticky existovat. Nezapomněl však na něho sovětský trenér Anatolij Tarasov, kterému dával Modrý lekce na zájezdu v Moskvě v roce 1948. Tarasov Modrého na pražském šampionátu brávil i na střídačku a později ho již vážně nemocného často navštěvoval přímo v bytě. Modrý trpěl vzácnou nemocí, při které mu postupně ochabovaly svaly. Ke konci svého života už neudržel v ruce ani tužku a nakonec mu selhalo i srdce. Bohumil Modrý zemřel 21. července 1963.

4.3 Stanislav Konopásek

Stanislav Konopásek se narodil 18. dubna 1923 v Hořovicích (okres Beroun). Rodina se záhy po narození budoucího mistra světa přestěhovala do Komárova a v roce 1933 pak do Prahy. Již v Komárově hrával se svými vrstevníky lední hokej na zamrzlém rybníku. Otec Stanislava Konopáska byl elektrikář, později v Praze se živil jako promítač filmů. Matka zaměstnání neměla. V Praze začal Konopásek chodit do gymnázia, ale učení ho nijak zvlášť nebavilo. Gymnaziálních studií tedy v kvartě zanechal a následně vystudoval dvouletou obchodní školu. V té době už hrál lední hokej za žáky LTC Praha. Do klubu se dostal poté, co

---

⁷⁸ ABS, Vyšetřovací spis státního soudu Praha - Modrý Bohumil a spol., archivní číslo V-2654 MV

si ho na veřejném bruslení všiml Jaroslav Juhan z LTC a upozornil ně něj svého trenéra Oldřicha Zábrodského. V žácích i později v dorostu hrál Konopásek na levém křídle v útoku s Jaroslavem Juhanem a Vladimírem Zábrodským. Právě s centrem Zábrodským vytvořil Konopásek stabilní dvojici, i když lidsky si spolu dvakrát nerozuměli. Zábrodský se ostatně snesl s málokým. Do kádru dospělého mužstva LTC se Konopásek propracoval v roce 1940. Ve stejném roce nastoupil do zaměstnání ve firmě Eta, později pracoval pro Jawu. Nakrátko byl nasazen na nucené práce do Německa, avšak ředitel Jawy se zasloužil o jeho návrat. Po válce byl o lední hokej zájem a Konopásek jezdil s LTC často mimo Prahu. Opět se také mohl český hokej konfrontovat se zahraničním. LTC hrál například ve Švýcarsku, Švédsku nebo Anglii. Konopásek hrál stále v jednom útoku s Vladimírem Zábrodským. Na pravém křídle s nimi hrál Ladislav Troják. Ten se však stal obětí tragického neštěstí, když se s ním a dalšími hokejisty zřítilo letadlo nad kanálem La Manche při přeletu z Paříže do Londýna. Po této smutné události ho na pravém křídle Zábrodského útoku nahradil v LTC i reprezentaci Václav Roziňák. Zrodil se tak zřejmě nejlepší evropský útok té doby. Konopásek byl u všech českých úspěchů druhé poloviny čtyřicátých let, tedy u dvou titulů mistra světa a stříbra z olympijských her. Na šampionátu 1949 se dokonce stal nejlepším střelcem turnaje. Účastnil se i výpravy LTC na Spenglerův pohár 1948, kde došlo k hlasování týmu o emigraci. Konopásek hlasoval pro emigraci. Před mistrovstvím světa 1950 absolvoval reprezentační tým, ve kterém nechyběl ani nejlepší střelec minulého šampionátu, přípravný kemp. Bylo to poprvé, co reprezentace něco podobného zažila. Hráči byli pohromadě ve středisku, trénovali na kladenském stadionu a byla jim vykládána i hokejová taktika. Za obhajobou titulu se za již zmíněných okolností neodcestovalo. Byl to právě Stanislav Konopásek, který z Tyršova domu telefonoval Mojžíru Ujčíkovi, aby ho informoval, že k němu večer hokejisté přijdou zapít rozčarování. Zatčení přímo v restauraci Konopásek sice ušel, avšak na svobodě o mnoho déle nepobyl. Zatčen byl 24. března 1950. Obviněn byl stejně jako Modrý z úmyslu rozvrátit lidově demokratické zřízení, hospodářskou a společenskou soustavu republiky. Oproti Modrému byla Konopáskova obžaloba doplněna o „veřejné pobuřování proti republice a proti jejímu lidově demokratickému zřízení, společenské a hospodářské soustavě, zaručených ústavou“. Stejně jako Modrý byl Konopásek shledán vinným zločinem velezrady a navíc ještě přečinem pobuřování proti republice. Od soudu odešel s trestem odnětí svobody v trvání dvanácti let a s peněžitým trestem 20 000 Kčs, vše také doplněné konfiskací celého jmění a ztráty čestných práv občanských se způsobilostí jejich nabytí po deseti letech od vykonání hlavního trestu. Po roce stráveném v plzeňské věznici na Borech byl Konopásek převezen do jáchymovských dolů. Zde pracoval v různých táborech až do propuštění v březnu 1955.

Konopásek stejně jako další propuštění hráči chtěl i po návratu z vězení hrát hokej. Reprezentace však byla pro odsouzené mistry světa zapovězená, stejně jako po určitý čas první liga. Když se totiž měli na Štvanici v přípravném utkání objevit v dresu Brna Augustin Bubník a Václav Roziňák, diváci téměř zbořili stadion. Aby se předešlo hrozícím protistátním reakcím publika, bylo ještě před zápasem rozhodnuto, že Bubník ani Roziňák hrát nebudou. Tato skutečnost vyvolala na tribunách bouřlivé reakce. Téměř hodinu si skandováním diváci žádali přítomnost někdejších miláčků. Nakonec se situace uklidnila, ale zápas se neodehrál. Po těchto zkušenostech však byla vězněným hokejistům uzavřena i první liga. Konopásek tedy krátce hrál druhou ligu za Tatru Smíchov, kde byl i zaměstnán. Ovšem ani druhou ligu zanedlouho hrát nesměl. O zrušení zákazu se postarali dobře postavení komunističtí funkcionáři, kteří byli zároveň hokejoví fanoušci. Nejprve jeden z nich vymohl možnost hrát první ligu ve Spartě právě Konopáskovi a Roziňákovi a tím padl zákaz i pro ostatní. Ve Spartě hrál v té době také Vladimír Zábrodský a v sezoně 1956 – 1957 tak opět ožil útok Roziňák – Zábrodský – Konopásek. Mezi Konopáskem a Zábrodským však panovala určitá nevraživost. Konopásek byl z týmu jediný, kdo byl schopný Zábrodskému odporovat. Jejich vztah se projevoval i na ledě, kde Zábrodský raději spolupracoval s Roziňákem než se svým životním spoluhráčem Konopáskem. Tento napjatý vztah se podepsal na Konopáskových slabších výkonech a tím i na jeho pozdějším odchodu do druholigového Motorletu v roce 1962. Po roce aktivní hráčskou kariéru ukončil a vydal se na trenérskou dráhu. Po Motorletu trénoval polské Katowice, které dovedl až k ligovému titulu. Trenérskou kariéru ukončil ročním působením na lavičce Sparty v sezoně 1972 - 1973, kde vykonával funkci asistenta trenéra. V civilním zaměstnání pracoval v zahraničním obchodu Pragoinvestu a na generálním ředitelství ČKD. Do penze odešel v roce 1983. Stanislav Konopásek zemřel 6. března 2008.

4.4 Vladimír Zábrodský

Vladimír Zábrodský se narodil 7. března 1923 a vyrůstal podobně jako Maleček na sportovišti zaplněné Letné. Jeho matka byla původem Ruska. Otec Oldřich se roku 1927 přihlásil do klubu LTC Praha jako trenér mládeže. Mladé talenty sám vybíral při veřejných brusleních na pražských kluzištích nebo i na zamrzlé Vltavě. Právě jeho zásluhou mohl LTC o několik let později představit své vlastní odchovance. Z první generace vychované Zábrodským starším nejvíce zazářili Bohumil Modrý a Vilibald Šťovík. V hokejových žácích brzy pečoval Oldřich Zábrodský i o svého syna Vladimíra. Vladimír se jevil jako talentovaný

sportovec. Vedle ledního hokeje od mládí provozoval jako doplňkový sport tenis, ve kterém později patřil spolu s Jaroslavem Drobným k nejlepším hráčům Československa. V letech 1948, 1955 a 1956 dokonce svou vlast reprezentoval v Davisově poháru. Jeho nesporný hokejový talent stejně jako výborná souhra se Stanislavem Konopáskem vynesla Zábrodskému povýšení do prvního mužstva LTC v sezoně 1940 – 1941. Již od této sezony patřil k nejlepším ligovým střelcům. Pomyslné koruny krále střelců se dočkal v ročníku 1943 – 1944, kdy v pěti ligových zápasech zaznamenal deset vstřelených branek. V době protektorátu několikrát nastoupil v dresu německého NSTG Prag, který hrál říšskou ligu. Díky tomu pak po osvobození dostal u retribučního soudu zákaz reprezentovat Československo do 31. prosince 1945. Přes své mládí se v tuto dobu stal pro mužstvo klíčovým hráčem. Spoluhráče převyšoval nejen svou vysokou postavou, ale také hokejovým uměním. Týkalo se to klubu a po uplynutí distance také reprezentace. Na konci roku 1946 se vzdal kapitánské funkce v reprezentaci stárnoucí Ladislav Troják. Za nového kapitána si tým zvolil právě Vladimíra Zábrodského. Na šampionátu 1947 a na olympijských hrách ve Svatém Mořici o rok později se stal nejlepším střelcem turnaje. To se však již plně projevovaly Zábrodského povahové vlastnosti. Ambiciózní Zábrodský, který byl zvyklý, že věci chodí tak, jak si přeje on, musel najednou poslouchat trenéra Bucknu. Buckna, který se vrátil po válce z Kanady, převzal tým před pražským šampionátem. Na něj nenominoval Zábrodského bratra Oldřicha a navíc určil za kapitána Františka Pácalta. Vladimír za této situace odmítl chodit na tréninky a pohrozil i bojkotem turnaje. Vše se nakonec vyřešilo, ale vztah Buckna – Zábrodský zůstal napjatý. Především proto, že Buckna vyžadoval disciplínu od každého a Zábrodský se nechtěl podřizovat. Naopak chtěl být jediným vůdcem týmu na ledě i trenérské lavičce. Na olympijském turnaji 1948 spor opět propukl. Rozmíškou sváru tentokrát byla taktika v zápase proti Kanadě. Buckna naordinoval obrannou hru, která vedla k historické remíze 0:0. Zábrodský však namítal, že zvolená taktika byla špatná. Podle něj se mělo hrát více útočně. Obě strany si na stránkách denního tisku vyměňovaly ostré invectivy. Ačkoli většinové mínění stálo za Bucknou, ten se nakonec rozhodl dalším sporům zamezit a od týmu odešel. Jeho rozhodnutí však nepochybně ovlivnil i komunistický únorový převrat. V pozadí celého sporu stály také nemalé peníze. Buckna dostával velké odměny, na které si dělal nárok také Zábrodský. Nechtěl se smířit s tím, že někdo dostává značné finanční částky, když je mohl dostávat Zábrodský sám. Zábrodského vztah k penězům se ostatně táhnul celou jeho kariérou. Spoluhráči o něm tvrdili, že hrál zejména pro peníze. V různých aprílových článkách si z tohoto rysu tropili legraci i sami novináři.

Zájezdu LTC do Švýcarska na konci roku 1948, kde došlo k onomu hlasování zda emigrovat či ne, se pochopitelně účastnil i kapitán LTC Vladimír Zábrodský. Jako vůdce týmu se o nabídce Malečka a Citty dozvěděl spolu s dalšími vybranými jedinci jako první. Další jednání pak vedl jménem týmu. Při hlasování byl proti emigraci, chtěl větší částku peněz, než která jim byla nabízena.

Před odletem na mistrovství světa 1950 byl Zábrodský na letišti vystaven tlaku vedoucího výpravy Josefa Matějky, aby tým sepsal prohlášení, že bez reportérů do dějiště šampionátu neodletí. Takové prohlášení však hráči odmítli. Když bylo jasné, že reprezentační družstvo do Londýna neodletí, kapitán Zábrodský odjel domů. Věděl, že si to většina mužstva namířila do oblíbené restaurace, ale prakticky nikdy s nimi nechodil a výjimku neučinil ani v tuto chvíli. O zatčení svých spoluhráčů se Zábrodský dozvěděl hned druhý den. Pro kapitána týmu si však StB nepřišla. Proč on, vůdce týmu, jediný člen KSČ v reprezentaci a člověk, který se účastnil téměř všeho, za co byly odsouzeni jeho spoluhráči, unikl zatčení, není dosud jasné. Zatím se neobjevil přímý důkaz, že Zábrodský hrál nějakou významnou roli v procesu se spoluhráči, jak by tomu mohla napovídat jeho beztrestnost spolu s dalšími indiciemi. Mohlo se jednat o záměr StB, stejně jako mohl mít mocného přímluvce v nejvyšších politických kruzích, který zasáhl v jeho prospěch. Vyšetřující spis kauzy Modrý a spol. obsahuje i výpověď Vladimíra Zábrodského. Avšak týká se pouze událostí týkajících se zrušení odletu a končí prohlášením slibu mlčenlivosti o dotazovaných skutečnostech. Během soudního procesu pak jméno Zábrodský vůbec nezaznělo, obžalovaní hokejisté o něm dokonce nesměli hovořit.

Před zahájením sezony 1950 – 1951, zatímco jeho bývalí spoluhráči pobývali ve vězení, přestoupil Zábrodský z LTC do Sparty. Kontakt s tímto klubem měl již na konci předešlé sezony, kdy v něm působil jako hostující trenér. Za přestup inkasoval sto tisíc korun. Sparta předtím sestoupila do druhé ligy, ovšem se Zábrodským v kádru neměla návrat mezi československou hokejovou elitu nijak těžký. Do roku 1955 vybojovala dva ligové tituly. Reprezentaci měl sice po nějaký čas zapovězenou, ale už v roce 1954 startoval na mistrovství světa. V tenisu se však Zábrodskému již tolik nedařilo. Svou reprezentační kariéru v doplňkovém sportu uzavřel neúspěchem na olympijských hrách 1956 a porážkou od Dánska v Davis Cupu. Po propuštění bývalých spoluhráčů chtěl Zábrodský některé z nich získat pro Spartu. Vladimír Kobranov s Augustinem Bubníkem však jeho návrh rázně odmítli. Ve spartánském dresu se ale objevil Konopásek, který chtěl hrát hokej a neměl jinou možnost, a Roziňák, který potřeboval peníze k zajištění rodiny. Na konci padesátých let se Zábrodský zapletl do aféry s podvodnými sázkami na předem dohodnuté výsledky. Za to byl civilním

soudem podmíněčně odsouzen a navíc byl i vyloučen z ČSTV (Československý svaz tělesné výchovy). Tím prakticky skončila jeho aktivní vrcholová kariéra. Když byl v roce 1963 po práci v ostravských dolech vzat na milost, působil již jen jako hrající trenér u druholigových Bohemians Praha. V roce 1963 zemřel Bohumil Modrý. Byl Zábrodskému na svatbě za svědka a Zábrodský ho považoval za přítele. Na pohřeb mu však nešel. Nechtěl tím ohrozit svou možnou budoucí kariéru.

V roce 1965 s rodinou emigroval. Usadil se ve Švédsku, kde trénoval hokej a tenis. Žije tam dodnes. Názory spoluhráčů na Vladimíra Zábrodského jsou téměř shodné. Byl to famózní hokejista, nepochybně jeden z nejlepších, kteří se na území dnešní České republiky kdy narodili. Jeho letitý spoluhráč Konopásek o něm například prohlásil: „*Jako hokejista byl Vovka bezkonkurenční. Jágr je skvělý hráč, ale já si pořád cením víc Vovky Zábrodského.*“⁷⁹ Zároveň však všichni jedním dechem dodávají, že jeho lidská stránka byla o poznání rozporupnější. Josef Kus, který Zábrodského znal velice dlouho, působil s ním v LTC i Spartě, shrnul Zábrodského osobnost do jedné věty: „*Hokejově to byl velikán, ale lidsky mrva.*“⁸⁰

---

⁷⁹ LUKŠŮ David - PALÁN Aleš, *Stanislav Konopásek. Hráč, který přežil*, Praha 2007, s. 55

⁸⁰ MACKŮ Jiří, *Kauza Zábrodský. Na oltáři komunismu*, Praha 2004, s. 62

Závěr

Ve své práci jsem se pokusil zmapovat vývoj a postavení ledního hokeje v období nacistické okupace Čech a Moravy, a to jak stránku čistě sportovní, tak také společenskou a politickou. Cílem práce bylo přispět k poznání dějin jednoho z nejpopulárnějších českých sportů v období, které si málokdo se sportem spojí.

Sport obecně, tedy i lední hokej, se provozoval bez ohledu na probíhající válečný konflikt po celém území protektorátu. Ať již v podobě dětských radovánek nebo organizovaných soutěží. Sport i v této pohnuté době plnil svou roli poskytovatele zábavy. Okupanti mu však přisoudili také další úlohy. Sport měl být prostředkem odpolitizování českého národa a také nutným ventilem národnostního citění. V těchto případech však sehrál sport obojakou roli. Návštěvy vrcholných sportovních utkání možná na chvíli daly zapomenout na politickou situaci. Dlouhodobější efekt však mít nemohly. Při hokejovém zápase protektorátní reprezentace s Německem se ukázalo, že sportovní střetnutí zcela nejsou ani tím žádaným ventilem národní hrdosti, neboť rozpoutané protiněmecké vášně, o které se zasloužili bojující čeští hokejisté, se za očekávaný výsledek promyšlené politiky rozhodně považovat nedají. Následný zákaz takových střetnutí pouze potvrdil omyl nacistů v chápání sportu, či možná podcenění jeho společenského významu. Zákaz mezinárodních zápasů ostatně nepostihl pouze lední hokej, stejná situace byla v kopané, kde se poslední mezinárodní zápas odehrál již v roce 1939.

Okupace zasáhla také čistě sportovní stránku ledního hokeje. Především se zmenšila konkurence, což se mohlo projevit na slabších výkonech. Hospodářské obtíže nedovolily používat špičkové vybavení. Totální válečné nasazení znemožnilo pořádat ligovou soutěž v poslední válečné zimě 1944 – 1945. Přes všechny jmenované problémy, a zdaleka se nejedná o jejich taxativní výčet, však v období Protektorátu Čechy a Morava hokejově vyrostla výjimečná hráčská generace, která československým barvám vybojovala první dva tituly mistra světa a nádavkem ještě stříbrné olympijské medaile. V historii československého a českého ledního hokeje se těmto hráčům může rovnat pouze generace mistrů světa 1972, 1976 a 1977, která narušila až neskutečnou hegemonii hokejistů SSSR, a také hráči přelomu tisíciletí, jejichž úspěchy máme ještě v relativně čerstvé paměti. Tyto pozdější generace však již byly profesionalizované, trénovaly na zastřešených zimních stadionech a příslušníci té poslední v hojné míře působili v nejlepší hokejové lize světa – kanadsko-americké NHL. Vyrůstali tedy v naprosto odlišných podmínkách než hráči z doby protektorátu, kteří hráli hokej poté, co přišli ze zaměstnání, a trénovat mohli bez ohledu na počasí pouze na jediném

stadionu, to vše navíc v drsných podmínkách nacistické okupace. Generaci prvních mistrů světa však stíhaly další osudové rány. Pět z nich zahynulo při přeletu z Paříže do Londýna v roce 1948, někteří po únoru 1948 emigrovali a další se stali oběťmi politického procesu v roce 1950. Tito hokejisté vyrůstající za protektorátu byli výjimeční hráči těžce zkoušení dějinnými událostmi.

Lední hokej v době Protektorátu Čechy a Morava dosud stál přes svůj význam na okraji zájmu historiků i sportovních novinářů. Z tohoto důvodu jsem také ve své práci vycházel zejména z archivních pramenů, dobového tisku a vydaných pamětí. Pouze v prvních dvou kapitolách jsem více pracoval s obecnou literaturou, která se vztahovala k popisované problematice. Díky tomuto přístupu jsem se při psaní nemohl vyhnout určitým těžkostem. Na ošidnost vzpomínek hokejistů jsem poukázal již v úvodu. Z jejich pamětí se nedaly čerpat přesné faktografické informace, avšak měly svou cenu při poznávání hokejové každodennosti, která se jinak rekonstruovala poměrně těžce. Naopak přesné informace se daly očekávat u dobových novinových článků. Ovšem toto očekávání nebylo zcela naplněno. Při sbírání dat k jednotlivým ligovým zápasům, které jsem umístil v příloze, nestačilo nahlédnout do jedné novin. Zprávy o zápasech totiž ne vždy obsahovaly všechny potřebné informace. V některých případech mi celkový soubor potřebných dat poskytlo až čtvrté periodikum. Sportovní rubriky protektorátního tisku však měly také jednu výhodu. Obsahovaly pouze velice málo dobové propagandy a dalo se jim na rozdíl od zpravodajských stránek věřit. Průběhy zápasů, výsledky, střelci gólů a další informace se nemusely kvůli politické situaci upravovat. V některých případech se sice i v těchto datech vyskytovaly nesrovnalosti, zejména u střelců gólů, ale s tím se můžeme setkat také dnes. Jednalo se spíše o technické chyby.

Tato práce není úplným a vyčerpávajícím popisem dějin ledního hokeje v letech Protektorátu Čechy a Morava. Některé otázky, které jsem pouze nastínil či se do jejich řešení ani nepouštěl, by si jistě zasloužily více pozornosti, než kterou jsem jim věnoval. Jedná se například o podrobnější vhled do situace venkovského hokeje. Informace o něm se bezpochyby nacházejí v mnoha menších regionálních archivech. Role a organizace sportu v Protektorátu Čechy a Morava také stojí za hlubší prozkoumání. Tyto i další problémy tak stále čekají na zpracování.

Seznam použitých pramenů a literatury

Archivní prameny

Archiv bezpečnostních složek

Archiv Oddělení dějin tělesné výchovy a sportu Historického muzea Národního muzea

- Lední hokej

Národní archiv

- Český svaz ledního hokeje

- Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě

- Úřad říšského protektora

Tisk

A-Zet 1939 – 1941

Český deník 1943

České slovo 1939 - 1945

Lidové noviny 1943

Národní politika 1939 – 1945

Národní práce 1944

Večerní České slovo 1939 - 1945

Literatura

BRANDES Detlef, *Češi pod německým protektorátem: okupační politika, kolaborace a odboj 1939-1945*, Praha 1999

DĚKANOVSKÝ Jan, *Sport, média a mýty. Zlatí hoši, královna bílé stopy a další moderní hrdinové*, Praha 2008

GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Dramatické i všední dny protektorátu*, Praha 1996

GEBHART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.a*, Praha – Litomyšl 2006

GEHBART Jan – KUKLÍK Jan, *Velké dějiny zemí Koruny české XV.b*, Praha – Litomyšl 2007

GUT Karel - PRCHAL Jaroslav, *100 let českého hokeje*, Praha 2008

GUT Karel – VLK Gustav, *Zlatá kniha hokeje. Z dějin československého hokeje*, Praha 1978

HLEDÍKOVÁ Zdeňka – JANÁK Jan – DOBEŠ Jan, *Dějiny správy v českých zemích: od počátků státu po současnost*, Praha 2005

JENŠÍK Miloslav, *Kronika českého hokeje 1894-2000*, Praha 2001

JENŠÍK Miloslav, *První mistři světa. Pravdivá zpráva o zlaté partě ze Štvanice*, Praha 1997

LAUFER Josef, *Hokej můj osud*, Praha 1960

LUKŠŮ David - PALÁN Aleš, *Stanislav Konopásek. Hráč, který přežil*, Praha 2007

MACKŮ Jiří, *Zapřené generace. Obětovaní šampióni*, Praha 2004

MACKŮ Jiří, *Kauza Zábrodský. Na oltáři komunismu*, Praha 2004

MALÝ Karel a kol., *Dějiny českého a československého práva do roku 1945*, Praha 1999

REICHEL Peter, *Svůdný klam Třetí říše*, Praha 2004

SÁBL Václav – SIGMUND Stanislav – GUT Karel, *Kniha o československém hokeji*, Praha 1969

ŠPRINGL Jan, *Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě*, Diplomová práce FF UK, Praha 2003

TUMA Milo R., *Pepa Maleček vypravuje, USA*, bez místa vydání 1970

UHLÍŘ Jan B. – WAIC Marek, *Sokol proti totalitě 1938-1952*, Praha 2001

Příloha

Ligové zápasy odehrané v Protektorátu Čechy a Morava s konečnými tabulkami

Ročník 1939 – 1940⁸¹

SK Horácká Slavia Třebíč - LTC Praha 1:11 (0:5, 1:2, 0:4)

20.1.1940, 2000 diváků, rozhodčí Herman⁸²

Branky: Bouzek – Maleček 3, Pergl 3, Hurych 2, Troják, Lonsmín, Kučera

ČSK Vítkovice – LTC Praha 0:9 (0:3, 0:4, 0:2)

21.1. 1940, 3500 diváků, rozhodčí Herman, Kolář

Branky: Maleček 3, Kučera 3, Pergl 2, Plocek

ČSK Vítkovice – AC Sparta Praha 0:2 (0:2, 0:0, 0:0)

28.1. 1940, 1500 diváků, rozhodčí Kladrubský, Kolář

Branky: Stichenwirth, Pernička

ČSK Vítkovice – SK Horácká Slavia Třebíč 1:6 (0:2, 1:0, 0:4)

1.2. 1940, 1000 diváků, rozhodčí Jadrníček, Zdražil

Branky: Glasser – Polák 2, Bouzek 2, Novák 2

SK Horácká Slavia Třebíč – AC Sparta Praha 1:0 (1:0, 0:0, 0:0)

17.2. 1940, 1000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Rezek

Branka: Hurt

LTC Praha – AC Sparta Praha 2:1 (1:0, 1:1, 0:0)

28.2. 1940, 6000 (4000)⁸³ diváků, rozhodčí Josek, Ženíšek

Branky: Pergl, Lonsmín – Maleček vlastní (Pernička)⁸⁴

---

⁸¹ Jsou zde uvedeny zápasy finálové skupiny, do níž týmy postoupily po vyřazovacích bojích v župách

⁸² Zdroje uvádí u tohoto zápasu pouze jednoho rozhodčího.

⁸³ Dobový tisk se v některých případech liší v údaji o počtu diváků na jednotlivých zápasech. V takových případech uvádím odlišný údaj v závorce.

⁸⁴ Pokud se zdroje liší v údaji o střelci branky, uvádím odlišné jméno v závorce.

Konečná tabulka

	Z	V	R	P	Skóre	B ⁸⁵
1. LTC Praha	3	3	0	0	22:2	6
2. SK Horácká Slavia Třebíč	3	2	0	1	8:12	4
3. AC Sparta Praha	3	1	0	2	3:3	2
4. ČSK Vítkovice	3	0	0	3	1:17	0

Ročník 1940 – 1941

I. ČLTK Praha – AC Sparta Praha 5:2 (1:0, 1:1, 3:1)

21.12. 1940, 1500 diváků, rozhodčí Krasl, Kuthan

Branky: Sláma 3, Frýzek, Drobný – Košek, Randák

SK Horácká Slavia Třebíč – LTC Praha 1:8 (1:2, 0:4, 0:2)

22.12. 1940, 2000 diváků, rozhodčí Šeda, Rezek

Branky: Růžička – Plocek 4, Zábrodský 2, Maleček, Kučera

ČSK Vítkovice – SK Velké Popovice 4:2 (3:2, 0:0, 1:0)

22.12. 1940, 1000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Zdražil

Branky: Duda, Glaser, Jašman, Slovák – Hruška, Baron

SK Velké Popovice – AC Sparta Praha 1:3 (0:2, 1:1, 0:0)

25. 12. 1940, 800 diváků, rozhodčí Josek, Kladrubský

Branky: Baron – Trapl 2, Randák

SK Horácká Slavia Třebíč – ČSK Vítkovice 3:0 (1:0, 0:0, 2:0)

25.12. 1940, 1000 diváků, rozhodčí Kryštůfek, Preis

Branky: Polák 2, Pejchar

ČSK Vítkovice – I.ČLTK Praha 0:1 (0:0, 0:1, 0:0)

29. 12. 1940, 1500 diváků, rozhodčí Kladrubský, Zdražil

Branka: Sláma

SK Velké Popovice – SK Horácká Slavia Třebíč 0:2 (0:0, 0:1, 0:1)

29.12. 1940, 500 diváků, rozhodčí Bakovský, Poláček

Branky: Vinš vlastní, Pernička

---

⁸⁵ Z=zápasy, V=vítězství, R=remízy, P=prohry, B=body

ČSK Vítkovice – LTC Praha 0:4 (0:1, 0:2, 0:1)
5.1.1941, 4000 diváků, rozhodčí Šeda, Pekárek
Branky: Konopásek, Pergl, Troják, Trousílek

I.ČLTK Praha – Velké Popovice 11:0 (1:0, 5:0, 5:0)
5.1. 1941, 500 diváků, rozhodčí Váňa, Dvorský
Branky: Drobný 4, Sláma 3, Robětín R. 2, Franz 2

SK Horácká Slavia Třebíč – AC Sparta Praha 0:3 (0:1, 0:2, 0:0)
5.1.1941, 1000 diváků, rozhodčí Ženíšek, Kryštůfek
Branky: Kus, Trapl, Randák

ČSK Vítkovice – AC Sparta Praha 1:2 (1:1, 0:0, 0:1)
12.1. 1941, 2000 diváků, rozhodčí Kuthan, Frajs
Branky: Kubečka – Kus 2

SK Horácká Slavia Třebíč – I.ČLTK Praha 1:9 (0:6, 1:3, 0:0)
12.1. 1941, 1500 (1000) diváků, rozhodčí Porges, Rezek
Branky: Peichar (Novák) – Drobný 3, Sláma 2, Pácalt, Frýzek (Tožička), Robětín K., Kalous

LTC Praha – SK Velké Popovice 18:0 (6:0, 6:0, 6:0)
25.1. 1941, 800 diváků, rozhodčí Ženíšek, Bakovský
Branky: Pergl 5, Plocek 4, Lonsmín a Zábrodský 3, Konopásek 2, Šťovík

LTC Praha – I.ČLTK Praha 1:2 (1:1, 0:1, 0:0)
15.2. 1941, 8000 diváků, rozhodčí Krasl, Herman
Branky: Trousílek – Pácalt 2

LTC Praha – AC Sparta Praha 5:0 (1:0, 3:0, 1:0)
22.2. 1941, 5000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Josek
Branky: Zábrodský 2, Plocek, Troják, Kučera

Konečná tabulka sezony 1940 – 1941

	Z	V	R	P	Skóre	B
1. I. ČLTK Praha	5	5	0	0	28:4	10
2. LTC Praha	5	4	0	1	36:3	8
3. AC Sparta Praha	5	3	0	2	10:12	6
4. SK Horácká Slavia Třebíč	5	2	0	3	7:20	4
5. ČSK Vítkovice	5	1	0	4	5:12	2
6. SK Velké Popovice	5	0	0	5	3:38	0

Ročník 1941 – 1942

AC Stadion České Budějovice – I.ČLTK Praha 2:7 (0:2, 0:3, 2:2)

28.12. 1941, 1500 diváků, rozhodčí Černkovič⁸⁶

Branky: Homolka, Cvach – Drobný 3, Frýzek 2, Fatka, Kramer

SK Horácká Slavia Třebíč – AC Sparta Praha 2:4 (1:2, 0:1, 1:1)

28.12.1941, 1500 diváků, rozhodčí Dyorský⁸⁷

Branky: Bouzek 2 – Chýna, Němec, Čermák, Biederman

LTC Praha – SK Horácká Slavia Třebíč 7:0 (2:0, 2:0, 3:0)

1.1.1942, 2700 diváků, rozhodčí Bakovský, Rezek

Branky: Kučera 2, Zábrodský 2, Plocek, Pergl, Maleček

I.ČLTK Praha – ČSK Vítkovice 2:1 (2:1, 0:0, 0:0)

1.1.1942, 2700 diváků, rozhodčí Herman, Duchek

Branky: Robětín R., Drobný – Šumlanský

AC Stadion České Budějovice – AC Sparta Praha 4:4 (0:1, 2:2, 2:1)

1.1.1942, 1600 diváků, rozhodčí Kladrubský, Vinkler

Branky: Pícha Č. 2, Mizera, Pícha S. – Trapl, Chýna, Čermák, Sajfrýd

ČSK Vítkovice – SK Horácká Slavia Třebíč 2:0 (0:0, 0:0, 2:0)

4.1. 1942, 2000 diváků, rozhodčí Kryštůfek, Zdražil

Branky: Šumlanský, Holubec

LTC Praha – AC Sparta Praha 5:1 (2:0, 2:1, 1:0)

6.1. 1942, 8000 diváků, rozhodčí Kuthan, Krasl

Branky: Trousílek, Troják, Zábrodský, Konopásek, Kučera – Čermák

LTC Praha – AC Stadion České Budějovice 6:1 (3:1, 0:0, 3:0)

9.1. 1942, 7000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Jalovský

Branky: Kučera 3, Zábrodský 2, Plocek – Homolka

I. ČLTK Praha – AC Sparta Praha 6:2 (1:1, 2:1, 3:0)

9.1. 1942, 7000 diváků, rozhodčí Krasl, Josek

Branky: Drobný 4, Kramer, Frýzek – Čermák, Trapl

---

⁸⁶ Druhý delegovaný rozhodčí Kuthan k zápasu nedorazil, po dohodě obou klubů zápas řídil Černkovič sám.

⁸⁷ Druhý delegovaný rozhodčí nepřišel, Dvorského ve dvojici doplnil člen domácího klubu

AC Stadion České Budějovice - ČSK Vítkovice 1:2 (0:0, 1:1, 0:1)

11.1. 1942, 1800 diváků, rozhodčí Frais, Vinkler

Branky: Pícha – Duda, Sejk

SK Horácká Slavia Třebíč – I.ČLTK Praha 0:6 (0:2, 0:2, 0:2)

11.1.1942, 1500 diváků, rozhodčí Živnůstka, Rychetský

Branky: Frýzek 2, Kramer, Robětín R., Pácalt, Drobný

SK Horácká Slavia Třebíč – AC Stadion České Budějovice 1:2 (0:0, 1:2, 0:0)

18.1.1942, 2300 diváků, rozhodčí Černkovič, Rezek

Branky: Růžička – Mizera 2

ČSK Vítkovice – AC Sparta Praha 0:1 (0:0, 0:1, 0:0)

18.1.1942, 2500 diváků, rozhodčí Ženíšek, Duchek

Branka: Trapl

ČSK Vítkovice - LTC Praha 1:4 (1:1, 0:2, 0:1)

25.1. 1942, 3500 diváků, rozhodčí Josek, Frais

Branky: Šumlanský – Kus, Plocek, Kučera, Troják

LTC Praha – I.ČLTK Praha 2:1 (1:1, 0:0, 1:0)

28.1. 1942, 8000 diváků, rozhodčí Herman, Kladrubský

Branky: Plocek, Lonsmín – Sláma

Konečná tabulka sezony 1941- 1942

	Z	V	R	P	Skóre	B
1. LTC Praha	5	5	0	0	24:4	10
2. I. ČLTK Praha	5	4	0	1	22:7	8
3. AC Sparta Praha	5	2	1	2	12:17	5
4. ČSK Vítkovice	5	2	0	3	6:8	4
5. AC Stadion Č. Budějovice	5	1	1	3	10:20	3
6. SK Horácká Slavia Třebíč	5	0	0	5	3:21	0

Ročník 1942-1943

LTC Praha – SK Podolí Praha 3:1 (0:0, 1:0, 2:1)

18.12.1942, 3000 diváků, rozhodčí Rezek, Ženíšek

Branky: Roziňák vlastní, Maleček, Lonsmín – Roziňák

SK Podolí Praha – AC Sparta Praha 4:3 (3:1, 0:1, 1:1)

23.12.1942, 2000 diváků, rozhodčí Josek, Dvorský

Branky: Žák 3, Kysela – Němec 2, Randák

LTC Praha – AC Sparta Praha 1:0 (0:0, 1:0, 0:0)

30.12.1942, 6000 diváků, rozhodčí Kladrubský, Winkler

Branka: Trousílek

ČSK Vítkovice – AC Sparta Praha 1:3 (1:1, 0:1, 0:1)

10.1. 1943, 4000 diváků, rozhodčí Kladrubský, Fleischlinger

Branka: Holubec – Pernička, Trapl, Dobr

Stadion České Budějovice – LTC Praha 0:7 (0:3, 0:0, 0:4)

10.1.1943, 2500 (3300) diváků, rozhodčí Černkovič, Kuthan

Branky: Lonsmín 2, Konopásek 2, Maleček, Kučera, Pícha Č. vlastní

I. ČLTK Praha – SK Podolí Praha 6:0 (3:0, 2:0, 1:0)

13.1.1943, 3000 diváků, rozhodčí Kuthan, Živnůstka

Branky: Frýzek 2, Pácalt, Sláma, Drobný, Kramer

AC Stadion České Budějovice – SK Podolí Praha 3:3 (0:0, 2:2, 1:1)

17.1.1943, 3000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Herman

Branky: Homolka, Macelis, Pícha – Roziňák 2, Žák

ČSK Vítkovice – I. ČLTK Praha 0:6 (0:3, 0:1, 0:2)

17.1.1943, 4000 diváků, rozhodčí Duchek, Bakovský

Branky: Fatka 2, Drobný, Sláma, Frýzek, Kramer

I. ČLTK Praha – AC Sparta Praha 2:2 (1:0, 1:1, 0:1)

20.1.1943, 6000 diváků, rozhodčí Krasl, Kryštůfek

Branky: Pácalt, Sláma – Randák, Jandera

ČSK Vítkovice – AC Stadion České Budějovice 1:3 (0:1, 1:2, 0:0)

24.1. 1943, 4000 diváků, rozhodčí Josek, Janovský

Branky: Slovák – Pícha S. 2, Slávek

LTC Praha – ČSK Vítkovice 9:0 (4:0, 3:0, 2:0)

30.1. 1943, 4000 diváků, rozhodčí Frais, Živnůstka

Branky: Zábrodský 4, Konopásek 3, Pergl 2

I. ČLTK Praha – AC Stadion České Budějovice 5:1 (0:0, 1:1, 4:0)

30.1. 1943, 4000 diváků, rozhodčí Dvorský, Krasl

Branky: Drobný 4, Fatka – Mizera

AC Sparta Praha – AC Stadion České Budějovice 3:0 (0:0, 1:0, 2:0)

31.1. 1943, 4000 diváků, rozhodčí Ženíšek, Živnůstka

Branky: Pernička 2, Randák

SK Podolí Praha – ČSK Vítkovice 0:0

31.1. 1943, 4000 diváků, rozhodčí Krasl, Herman

LTC Praha – I. ČLTK Praha 1:1 (0:1, 1:0, 0:0)

3.2.1943, 8000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Josek

Branky: Pergl - Frýzek

Konečná tabulka sezony 1942 – 1943

	Z	V	R	P	Skóre	B
1. LTC Praha	5	4	1	0	21:2	9
2. I. ČLTK Praha	5	3	2	0	20:4	8
3. AC Sparta Praha	5	2	1	2	11:8	5
4. SK Podolí Praha	5	1	2	2	8:15	4
5. AC Stadion Č. Budějovice	5	1	1	3	7:19	3
6. ČSK Vítkovice	5	0	1	4	2:21	1

Ročník 1943 - 1944

LTC Praha – SK Libeň 10:1 (3:1, 6:0, 1:0)

15.12.1943, 6000 diváků, rozhodčí Živnůstka, Duchek

Branky: Zábrodský 3, Troják 3, Müller⁸⁸ 3, Konopásek – Biedermann

I. ČLTK Praha – SK Podolí Praha 3:2 (2:0, 0:1, 1:1)

15.12.1943, 6000 diváků, rozhodčí Herman, Kuthan

Branky: Matouš 2, Drobný – Hanzl (Roziňák), Žák

SK Podolí Praha – AC Sparta Praha 5:3 (3:0, 0:1, 2:2)⁸⁹

17.12.1943, 3000 diváků

Branky: Roziňák 2, Roubík, Hanzl, Cee vlastní – Cee 2, Němec

⁸⁸ Jiný zdroj připisuje Müllerovi dvě branky a jako autor zbývajících gólů je uveden Šťovík

⁸⁹ U tohoto zápasu se mi nepodařilo zjistit rozhodčí

Stadion České Budějovice – I. ČLTK Praha 1:3 (1:2, 0:1, 0:0)
19.12.1943, 3000 (2000) diváků, rozhodčí Josek⁹⁰
Branky: Pícha – Kramer, Matouš, Drobný

LTC Praha – Stadion České Budějovice 6:2 (0:1, 3:0, 3:1)
22.12.1943, 3000 (2000) diváků, rozhodčí Josek, Rezek
Branky: Stibor 2, Zábrodský 2, Konopásek, Troják – Mizera, Pícha S.

AC Sparta Praha – SK Libeň 4:2 (1:0, 1:0, 2:2)
22.12.1943, 3000 (4000) diváků, rozhodčí Ženíšek, Kladrubský
Branky: Pernička, Němec, Jandera, Trapl – Fait, Pernička vlastní

I. ČLTK Praha – SK Libeň 8:2 (3:1, 3:0, 2:1)
5.1.1944, 8000 diváků, rozhodčí Ženíšek, Fleischlinger
Branky: Matouš 4, Drobný, Kavánek, Sláma, Pácalt – Engler, Biedermann

SK Podolí Praha – Stadion České Budějovice 8:3 (2:1, 3:0, 3:2)
5.1.1944, 8000 diváků, rozhodčí Krasl, Dvorský
Branky: Škobis 4, Roziňák 2, Roubík, Žák – Mizera 2, Vávra

LTC Praha - AC Sparta Praha 8:0 (1:0, 5:0, 2:0)
7.1.1944, 8000 diváků, rozhodčí Kuthan, Hermann
Branky: Müller 2, Konopásek 2, Troják, Zábrodský, Stibor, Kus

LTC Praha – SK Podolí Praha 7:1 (2:1, 1:0, 4:0)
12.1.1944, 7000 diváků, rozhodčí Bakovský, Josek
Branky: Konopásek 3, Müller, Troják, Pergl, Kus – Roziňák

I. ČLTK Praha – AC Sparta Praha 4:0 (1:0, 1:0, 2:0)
12.1.1944, 7000 diváků, rozhodčí Krasl, Živnůstka
Branky: Sláma, Matouš, Kučera, Drobný

LTC Praha – I. ČLTK Praha 3:1 (1:1, 1:0, 1:0)
19.1.1944, 10 000 (9000) diváků, rozhodčí Herman, Krasl
Branky: Zábrodský 3 – Kramer

SK Podolí Praha – SK Libeň 2:1 (1:0, 1:1, 0:0)
19.1.1944, 10 000 (9000) diváků, rozhodčí Kladrubský, Janovský
Branky: Žák, Roziňák – Novák

---

⁹⁰ Zdroje uvádí u tohoto zápasu pouze jednoho rozhodčího

SK Libeň – Stadion České Budějovice 0:1 (0:0, 0:1, 0:0)
11.2.1944, 6000 diváků, rozhodčí Kuthan, Hložek
Branka: Homolka

AC Sparta Praha – Stadion České Budějovice 7:1 (2:1, 3:0, 2:0)
16.2.1944, 4000 diváků, rozhodčí Ženíšek, Živnůstka
Branky: Randák 2, Cee 2, Němec, Pernička, Jandera – Pícha Č.

Konečná tabulka sezony 1943 – 1944

	Z	V	R	P	Skóre	B
1. LTC Praha	5	5	0	0	34:5	10
2. I. ČLTK Praha	5	4	0	1	19:8	8
3. SK Podolí Praha	5	3	0	2	18:17	6
4. AC Sparta Praha	5	2	0	3	14:20	4
5. Stadion České Budějovice	5	1	0	4	8:24	2
6. SK Libeň	5	0	0	5	6:25	0